

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 27, ÅRGÅNG 7

HÖSTEN 2018 (69 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugosjunde nummer. Detta publiceras söndagen den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma fredagen den 21 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta höstnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Efter de fyra första kapitlen följer nu kapitel 5: Femte, sjätte, sjunde och åttonde reglerna.

Därefter följer översättningen av en uppsats av Annie Besant, *Om tankekraft*. Red. tackar BA för inskrivningen av denna text på datormedium.

JB i Västerås har skickat oss en frömeditation på den esoteriska symbolismen i berättelsen om Pinocchio.

Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår skickliga och flitiga översättare till spanska, José Antonio Rodríguez, fortsätter oförtrutet sitt värv. Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida www.laurency.com har nu i sin spanska avdelning den nytillkomna översättningen av tredje avdelningen av *De vises sten, Esoterisk livsåskådning*, på spanska *Visión esotérica de la vida*. Därmed är de båda viktigaste avdelningarna av denna bok översatta, eftersom *Esoteriska världsåskådningen* finns översatt sedan tidigare: *La visión esotérica del mundo*.

José Antonio har även översatt många texter hörande till det material som återfinns på vår hemsida www.veidos.se. Några av dessa texter, däribland flera texter om fjärde vägen och fem av uppsatserna ingående i serien *Vägen och dess vandrare*, finns nu publicerade på en nyligen öppnad spansk avdelning av hemsidan www.veidos.se.

KAPITEL 5

Femte, sjätte, sjunde och åttonde reglerna

5. Döda all förnimmelse av avskildhet.

Stå likväl ensam och isolerad, ty intet som är förkroppsligat, intet som är medvetet om att vara avskilt, intet som är utom det eviga, kan hjälpa dig.

A.B. – Denna undervisning är särskilt given i denna bok, avsedd för lärjungen, eftersom han har att lära sig stå ytterligt ensam. Intet som är förkroppsligat, intet som är utom det eviga, kan hjälpa honom. All hjälp som kommer från det förkroppsligade är hjälp av underordnat slag och kan svika honom i den stund hans nöd är som störst. De stora kristna mystikernas levnadsskildringar visar att det varit ett oföränderligt kännetecken för deras liv att de känt sig övergivna av alla och måst stå fullständigt ensamma. Samma sanning framträder även i de kristna evangelierna, som i den symboliska framställningen av Jesu liv innehåller en berättelse om de erfarenheter varje själ måste genomgå på lärjungaskapets stadier. Det finns där två scener, som sammanhänger med detta yttrande. Den första är den som omtalas såsom den ångest som betog Jesus i Getsemanes örtagård, när han fann att hans vänner och anhängare icke kunde vaka med honom ens för en kort stund och han insåg att han måste fortsätta ensam. Den andra var utropet från korset: ”Min Gud, min Gud, varför har *Du* övergivit mig?” Dessa erfarenheter sammanhänger med den fjärde stora initiationen, då människan är hänvisad till sig själv och lär sig att lita till det inre jaget ensamt, att inse att hon själv är bara ett uttryck av det eviga i yttervärlden. Det finns en alltid en fara för att lärjungen vid detta sista stora prov bryter samman.

En tvåfaldig uppgift ligger framför lärjungen. Han måste döda all förnimmelse av avskildhet, men han måste lära sig att stå ensam för att kunna vara stark med styrkan av det gudomliga som finns inom honom själv. Han måste vara liksom en stjärna på himlen, som skänker alla ljus men tar ljus av ingen. Detta kan han lära endast genom att uppleva isoleringen. Likväl är förnimmelserna av isolering en illusion, ty han finns i det eviga. Illusionen beror på att alla former synes försvinna, innan insikten om enhet – om att vara det eviga – utvecklas i medvetenheten.

Denna aforism med sin kommentar innehåller även andra viktiga tankar. Det finns ett stadium, på vilket aspiranten måste stå åtskild från människornas mängd på grund av sin svaghet, icke sin styrka. Ibland står en människa så nära de tillstånd som råder hos de människor som omger honom, människor som alltjämt lever det lägre slags liv han själv har lämnat, att han känner att han genom att vistas bland dem riskerar att dragas ner i deras laster. I det skedet är känslan av repulsion nyttig, och även om den visar att han står på ett lägre utvecklingsstadium, gör han likväl klokt i att följa den och undvika deras sällskap.

När en människa talar med fasa om en viss last, kan man vara säker på att hon i det nära förflutna varit i dess våld. I det icke fjärran förflutna har det utkämpats en strid mot denna last, och hennes inre medvetenhet, från vilken intet försvinner, varnar henne nu för den. Det finns ett stadium, på vilket en människa nått högre och där hon inte behöver söka att på sådant sätt draga sig undan dem som alltjämt syndar. Men så länge detta icke råder, så länge hon fortfarande riskerar att falla för lasten på grund av någon ingivelse utifrån, ligger människans trygghet i att hålla sig långt ifrån frestelsen, tills hon är stark nog att uppehålla sig i dess närhet utan att känna sig dragen till den. Först när en människa nått bortom möjligheten att känna av lastens dragningskraft, övervinner hon vanligen denna fasa och repulsion.

Då har hon nått det stadium, där hon bör tänka på syndaren såsom i behov av hennes hjälp. Redan tanken på hennes egna fel i det förflutna gör henne nu förmögen att hjälpa andra. Vi kan inte bistå dem så länge vi själva riskerar att falla, utan först när vi varken känner oss dragna till eller bortstötta från lasten, när vi känner vår samhörighet med dem som kämpar. Vi minns då att världens synd är vår egen synd – den djupa sanning som ligger i att ingen människa kan vara fullständigt ren, så länge en annan förblir oren. Så länge hon är en del av mänskligheten, är dess

liv hennes liv; för att undslippa det måste hon lämna mänskligheten. Varje människas last är vår last, tills också hon frigjort sig från den. På denna sanning vilar världens hela räddning.

Detta bör vara varje lärjunges tanke, om hon råkar i en särskild frestelse. Hon bör inse att hon inte får ge efter för frestelsen, eftersom hennes fall är ett fall för hela mänskligheten. En dylik kunskap bör räcka för att hålla henne ifrån det onda. Antag att man i sin medvetenhet söker inse vad mänsklighetens liv består i och sedan söker övervinna en särskild svaghet. Då erfar man att det egna övervinnandet är en seger inte bara för en själv, utan för alla. Hela mänskligheten är hjälpt därmed, eftersom en ingående del av den har kämpat och segrat. Denna idé ger oss mycket ofta en stor styrka. Det är sannerligen mödan värt att kämpa för det hela, icke endast för det egna personliga jaget.

C.W.L. – Människor gör ibland dessa anvisningar svårare för sig än de behöver vara, och kanske även en smula överkliga genom att överdriva dem. Vi måste inse faktum att det här nere i fysiska världen råder åtskillnad. Vi må känna oss så fullständigt broderliga som vi förmår, men icke desto mindre kvarstår faktum att våra fysiska kroppar är åtskilda i rummet. Ibland vill människor förneka detta faktum. De försöker driva idén om icke-åtskillnad till en sådan spets att den blir oförnuftig. I esoteriken kan dylikt aldrig vara rätt. Esoterik är alltid själva inbegreppet av vett och sunt förnuft, och så snart man påstår något för oss som är uppenbart orimligt, kan vi vara vissa om att det föreligger ett misstag någonstans. I somliga fall kan det vara så att det blott förefaller orimligt, då vi inte äger alla fakta. Men om vi har tillgång till alla fakta och påståendet alltjämt synes orimligt, har vi rätt att betvivla det och avvakta ytterligare klarhet.

Även om våra fysiska kroppar är skilda åt i rummet, råder det i verkligheten mindre åtskillnad än vad det synes göra. Vi reagerar alla på varandra i en sådan utsträckning att ingen människa i någon bemärkelse egentligen lever bara för sig själv. Om en fysisk kropp lider av en viss sjukdom, kan det hända att andra kroppar i dess närhet smittas av den. Om emotional-kroppen är sjuk i betydelsen av att vara benägen för irritation, avund, svartsjuka, själviskhet och så vidare, är den också smittsam, eftersom den avger sina vibrationer och andra emotionalkroppar i omgivningen måste till viss del påverkas av en dylik utstrålning. När till exempel människor sitter i ett möte tillsammans, genomtränger deras emotionalkroppar varandra, eftersom en vanlig människas emotionalkropp sträcker sig ungefär 45 cm utanför organismen – och når i vissa fall ännu längre ut – så att de måste reagera på varandra i en avsevärd grad, även om de är helt skilda åt. Detsamma gäller mentalkroppen, och även våra kausalkroppar är skilda i rummet och olika i sitt tillstånd. Vi måste alltså förstå detta dödande av förnimmelsen av åtskillnad i enlighet med naturens fakta.

Det finns ingen avskildhet i den buddhiska världen. Där förenas medvetenheter inte nödvändigt genast på den lägsta nivån, men de gör det gradvis allt mer, ända tills vi når högsta nivån i den buddhiska världen, fullt utvecklade oss genom alla dess olika underavdelningar och finner att vi blivit medvetet ett med mänskligheten. Detta är den lägsta nivå, där avskildheten är fullständigt obefintlig. I sin fullhet hör den medvetna enheten med allt till nästa värld – den nirvaniska.

Antag att vi alla kunde utveckla den buddhiska medvetenheten inom oss samtidigt. Envar skulle då inse att han höjt sig till den nivån och att hans medvetenhet inneslöt alla andras, men han skulle alltjämt känna att denna allt inneslutande medvetenhet var hans egen. Ingen av oss skulle alls ha mistat sin förnimmelse av individualitet, blott att han i denna skulle innefatta mycket, mycket mera än han någonsin förut gjort. Han skulle känna sig som om han manifesterade sig även genom alla dessa andra. Det vi då egentligen upplever är den enda medvetenheten, som innesluter oss alla, logos' egen medvetenhet.

Det är i den nirvaniska världen, som vi mest intensivt inser att allt vi ansett vara vår medvetenhet, vårt intellekt, vår hängivenhet, vår kärlek i verkligheten är hans medvetenhet, hans intellekt, hans kärlek, hans hängivenhet, som manifesterar sig genom oss ungefär såsom ett ljus kan skina genom en lins. Denna insikt kommer inte fullt till individen i den buddhiska världen,

men den gör det till honom i den närmast högre världen.

I *Dzyans sånger* sägs med avseende på människan: ”Gnistan hänger från lågan med fohats finaste tråd.” Detta kan nog tillämpas rörande flera olika nivåer. För oss kan det betyda att jaget hänger från monaden med den finaste tråd, och att denna tråd löper genom den buddhiska världen. Den finaste tråd man kan tänka sig är allt vad den vanliga människan har på dessa buddhiska nivåer. Så snart hon riktar uppmärksamheten på högre ting – när hon regelbundet tänker på sådana och inriktar sig på dem – börjar denna tråd att förstärkas. Den blir alltmer lik en kabel, och senare framträder den som en tratt, eftersom den vidgar sig uppåt (jag talar nu om den som man skulle se den med högre slags syn) och når ner i kausalkroppen, som i det skedet nått en bestämd storlek. Senare vidgas själva kausalkroppen genom det mäktiga inflödet av krafter och blir tratten avsevärt mycket större, så att den vidgas både längst nertill och uppåt. Vid första initiationen (hos många kommer denna erfarenhet dessförinnan) överger människan kausalkroppen och störtar in i den buddhiska världen. Såsom jag tidigare förklarat, försvinner i detta skede kausalkroppen helt och hållet, försvinner detta enda som syns henne beständigt genom den långa följd av liv hon levat sedan hon lämnade djurriket. När detta sker formar sig tratten till ett klot. Det finns fler dimensioner där, varför jag egentligen inte kan beskriva det, men detta är hur det ter sig för den som kan se det.

Efter att en människa genomgått första initiationen, är förnimmelsen av åtskillnad den första brist som måste fullständigt övervinnas, innan hon kan genomgå andra initiationen. Den är det första av de tio bojor, från vilka hon måste befria sig under vandrandet av vägen. Genom denna upplevelse, som ingår i första initiationen, möjliggöres det för henne att slutgiltigt och oåterkalleligt befria sig från den. Hon får då bara en glimt av buddhimedvetenheten. Det betyder inte nödvändigtvis att hon kan återkomma till detta medvetenhetstillstånd närhelst hon så önskar, men hon har åtminstone upplevat det, och när hon väl en gång förnummit enheten, vet hon att den finns, även om hon må vara oförmögen att utan mästartens hjälp återinträda i den. Hon vet således att känslan av åtskillnad är en illusion. Det är praktiskt taget omöjligt för oss här nere i fysiska kroppen att verkligen fatta detta. Vi talar om det jämt och samt och försöker intala oss att vi känner det, men jag tror uppriktigt sagt inte att man kan känna det, så länge man befinner sig i en fysisk kropp och förrän man haft denna högre erfarenhet. Vi intalar det oss intellektuellt, men att verkligen känna det är något annat.

När en människa börjar fungera i den buddhiska världen, inträder hon på dess lägsta nivå men är då i förstone oförmögen att till fullo utnyttja ens denna lägsta region. Hon erfar där sällhet av en intensitet, som icke kan uttryckas i ord, och ett vidgande av medvetenheten i jämförelse med vilket hon otvivelaktigt får uppfattningen att hela världen är innesluten däri. Likväl är detta alls icke fallet. När hon blivit tillräckligt van vid denna högre nivå för att kunna analysera den, finner hon att detta medvetenhetens vidgande, även om det är mycket stort, ingalunda är fullt eller universellt. Steg för steg vidgar hon det klot hon kan verkligen besitta. Det liknar något det sätt på vilket en armé besätter ett erövrat territorium. Hon upprättar först sin egen närvaro däri och utvidgar sedan stegvis den del, hon avgjort bemäktigat sig, tills denna omfattar hela landet. Hon fortsätter sedan med att söka vidga sin medvetenhet till närmast högre region. Men även sedan hon arbetat sig igenom allt högre regioner ända till den högsta, har hon inte nödvändigtvis byggt buddhihöljet. Den som genom meditation eller ansträngning har buddhimedvetenheten inom räckhåll, kan alltid höja sig till detta tillstånd. Den som avgjort byggt buddhihöljet, har denna medvetenhet hela tiden i bakgrunden av sin lägre medvetenhet: fysisk, emotional eller mental. Detta är en annan bedrift, en prestation för sig, och en svår sådan, ty för att utföra den måste han eliminera kausalkroppen, förstöra den såsom skiljemur.

Den vilkens medvetenhet under meditation fungerar i buddhivärlden, finner att han visserligen är ett med all den underbara medvetenhet som råder i denna värld, men att det likväl finns en liten cirkel av tomhet som utestänger honom från det övriga. Detta hinder är förstas kausalkroppen. För att buddhihöljet skall utvecklas måste även denna försvinna. När detta skett,

känner individen det ohindrade livets verklighet på ett sätt, som är omöjligt att beskriva här nere. Madame Blavatsky uttryckte denna idé med bilden av en cirkel vars medelpunkt är överallt och själva cirkelbågen ingenstans – en mycket skön och uttrycksfull beskrivning. Naturligtvis är den en paradox, men allt som kan sägas om dessa högre tillstånd måste med nödvändighet vara paradoxalt.

När enheten är fullt förverkligad, känner individen, hur paradoxalt det än må låta, som om hans buddhihölje fyllde hela denna värld, som om han kunde överföra sin medvetenhetspunkt överallt inom denna värld och alltjämt vara cirkelns medelpunkt. Det är en upplevelse, som är alldeles obeskrivlig. Jämte denna förnimmelse, alltid genomträngande och beledsagande den, råder en förnimmelse av den mest intensiva sällhet – sällhet varom vi ej kan ha någon uppfattning alls i dessa lägre världar – något levande, verksamt, eldigt bortom all föreställning. Den mesta sällhet vi upplever här, vid de sällsynta tillfällena då vi känner något värt det namnet, består huvudsakligen i frånvaron av smärta. Vi är lyckliga och sälla här nere när vi för en stund är fria från trötthet och smärta, när vi kan slappna av och känna att vi tar emot behagliga inflytanden. Detta är snarare en negativ förnimmelse. Buddhivärldens sällhet är den mest intensivt aktiva, levande förnimmelse. Jag vet icke det ringaste hur jag skall uttrycka det. Om man föreställer sig den mest intensiva aktivitet man någonsin erfarit och sedan ersätter denna livliga och energiska aktivitet med förnimmelsen av sällhet, sedan på något sätt höjer den – förändligar den – till ett alltigenom högre plan, till n:te digniteten, skulle det förmedla någon uppfattning om vad denna förnimmelse är för något.

Det är en aktiv verklighet, som i sin styrka är alldeles överväldigande. Det har ingenting passivt i sig; ingenting av vila. Här nere lever vi vårt liv med sådana ansträngningar och påfrestningar att vilan alltid spelar en mycket framträdande roll i varje ideal vi kan ha, men där, i buddhivärlden, finns icke den ringaste känsla av vila eller önskan att vila. Man är energin förkroppsligad, en oerhörd energi, som uttrycker sig genom att forsa fram, och föreställningen om vila eller behov av vila ligger helt utanför den egna medvetenheten. Det som för oss här nere förefaller såsom vila, skulle där uppe synas vara ett slags negation. Vi har i enheten blivit ett med den gudomliga kraftens uttryck, och denna gudomliga kraft är verksamt liv. Folk talar om vilan i nirvana – men det är från det lägres synpunkt. Det är kraftens intensitet, som är det verkliga kännetecknet på detta högre liv – en så intensiv kraft att den inte visar sig i något slags vanlig rörelse över huvud taget utan i stället i ett väldigt, oemotståndligt framsvepande, vilket kan förefalla såsom vila underifrån betraktat men betyder medvetenheten om absolut makt. Det är omöjligt att uttrycka detta i ord. När vi uppnått detta, har vi äntligen rensat ut det stora ogräset, besegrat den store vedersakaren, förnimmelsen av åtskillnad. Det är på det hela taget den svåraste uppgift som förestår oss, eftersom den inbegriper allt det övriga.

Det är först sedan buddhikroppen fullt utvecklats i alla sju underavdelningarna, som individen har fulla tillgången till hela buddhivärlden, en fullständig förmåga av identifiering med hela mänskligheten, så att han genom detta förhållande kan få erfara vad alla dessa människor tänker och känner. Innan denna buddhimedvetenhet vinnes, kan vi kämpa för att minska förnimmelsen av avskildhet, och detta kan göras med stor framgång intellektuellt sett, medan vi alltjämt förblir utanför i bemärkelsen av att inte förstå andra. Dessa kommer fortfarande att vara ett fullständigt mysterium, ty människan är det största mysteriet för sina medmänniskor. Vi kan under lång tid stå människor mycket nära och likväl inte känna dem i deras inre. Förrän han når buddhimedvetenhetens stadium, känner ingen någon annan människa i grunden. När en människa når detta tillstånd, är hon i stånd att gå in i andras medvetenhet och se vad de gör och varför de handlar på visst sätt. Där finns alla ting inom i stället för utom henne, och hon studerar dem som delar av henne själv. Det låter omöjligt här nere, men detta är något av vad hon uppfattar. Hela världens glädje är hennes glädje, dess lidande är hennes lidande. När hon väljer att nå ut genom något av de miljoner känselspröten – hennes kontaktväg till någon av de miljoner människor med vilkas medvetenhet hon är förenad – kan hon uppleva och upplever även allt som denna

människa upplever. På detta sätt är alla världens lidande inom hennes räckhåll, men hon vet med absolut visshet att detta med nödvändighet ingår i planen och inte existerar i dessa högre världar. Hon känner ingalunda mindre sympati med det, likväl vet hon att ”brahman är sällhet” och att detta att vara ett med det gudomliga är ett tillstånd av evig inre glädje. Det är först när man når detta stadium i utvecklingen, som man kan hjälpa andra helt och fullt.

När en människa nuddar denna medvetenhet, har hon för en stund dragit sig tillbaka från dessa lägre fysiska regioner, där hon kan bli oroad eller upprörd, och är själv del av den gudomliga glädjen. När hon återkommer till sina mental-, emotional- och fysiska kroppar, kan hon tillåta små bekymmer att oroa sig. Detta borde inte ske, men det finns alltså en stor klyfta mellan det högre livet och det liv hon lever i fysiska kroppen, där småsaker alltså kan vara mycket irriterande. Möjligheten att för en kort stund förargas över något i fysiska världen kvarstår även sedan individen nått en mycket hög nivå men ligger då bara på ytan. De förhållanden, som människor verkligen lider av i denna värld, är de som de anser vara hopplösa. Ingen kan någonsin hysa någon känsla av hopplöshet efter att ha nuddat denna högre medvetenhet, ty när vi är fullkomligt vissa om att verkligheten alltid är glädje, vet vi att allt lidande i lägre världar bara är tillfälligt och att inte ens detta skulle drabba oss, om vi vore närmare fullkomligheten.

Förmågan av identifikation vinnes icke endast med avseende på människors medvetenhet utan med allt annat i buddhivärlden. Allt lär man där känna inifrån i stället för utifrån. Om vi önskar studera något ämne, någon organism, någon naturlags sätt att verka – vad som helst – ända till och med kausalkroppens medvetenhet, måste vi studera det utifrån, genom att betrakta det utifrån inåt. I kausalkroppen kan vi undersöka det med en oerhört vidgad medvetenhet, med förmågan att veta ofantligt mycket mera om det än vi någonsin kan veta i de lägre världarna. Men när vi kommer in i buddhivärlden, blir det en genomgripande skillnad. Det som vi undersöker har där blivit en del av oss själva. Vi undersöker det då såsom en yttring av oss själva. Det är svårt att uttrycka detta i ord, eftersom vi här nere inte har något riktigt motsvarande, men detta uppfattande av tingen inifrån i stället för utifrån medför en mycket stor fördel. Det är i sina särdrag så annorlunda att vi nog har rätt i att säga att detta är den första glimt vi får av det sätt på vilket gudomen betraktar sitt universum, eftersom han måste ha just denna erfarenhet – att det han betraktar måste vara en del av honom själv, då ju det icke finns något som ej är en del av honom. Därför måste hans medvetenhet vara denna buddhimedvetenhet upphöjd till *nte* potensen och med all den insikt och härlighet, varom vi ännu icke kan ha någon uppfattning i någon värld. Man kan mycket klart förstå varför man talar om denna värld såsom verkligheten och alla dessa lägre världar såsom överklighet, eftersom skillnaden är så stor och inställningen blivit så fullständigt en annan att varje annat sätt att betrakta tingen synes överkligt, rent av löjligt, när man väl lärt sig se dem inifrån.

Det är inte så fullständigt omöjligt, som många studerande tror, att uppnå detta högre seende. Ett hyggligt antal människor här och där har lyckats med det i denna inkarnation. Det ligger förvisso inom räckhåll för dem som anstränger sig tillräckligt, om de är villiga att följa reglerna – villiga att antaga den yttersta osjälviskhet som krävs, ty så länge det finns något personligt i lärjungens synsätt, kan han inte göra några framsteg i förvärvet av denna buddhimedvetenhet, vilken förutsätter personlighetens undertryckande.

Föreställningen om avskildhet yttrar sig på vissa sätt i det dagliga livet, och det är gott att vara på sin vakt mot dessa yttringar. Ett sätt, på vilket människor visar det väldigt mycket, är genom deras begär efter makt över andra avskilda jag. Halva mänskligheten försöker oupphörligt blanda sig i den andra halvans liv. Denna vana är så ingrodd i oss att vi inte märker den. Vi ser den vanligen såsom givandet av goda råd. Kanske det är så i ett fall av två tusen, men i de flesta av de andra handlar det blott och bart om att göra det avskilda jaget gällande och låta det tränga sig på andra människor.

Fysiskt söker vi få andra att handla såsom vi vill och att ge efter för oss. Vi söker ständigt

att få dem att följa vår särskilda plan, vad denna än må vara. Eftersom det är vår plan, är den den bästa tänkbara, och den vill vi påtvinga alla andra. Vi finner samma tendens yttra sig på det intellektuella planet. Folk söker ständigt tvinga sina åsikter på andra. När en människa utvecklat ett skarpt intellekt, börjar hon utstuderat, sakta vilja behärska andra medelst detta intellekt. Just emedan hennes tänkande blivit skarpare och starkare än andras, försöker hon forma dessas tänkande efter sitt eget. Det är gott och väl att vi vill dela med oss all vår kunskap med andra, att vi vill upplysa dem om det vi funnit vara gott för oss själva. Men i regel är det inte detta som ligger bakom detta begär att behärska andras själsliv. Det samexisterar vanligen med ett visst mått av förakt för andra. Vi tänker då: "Dessa människor är liksom en skock får. Jag kan få dem att gå vart jag vill." Det är till stor del sant att en människa, som lärt sig tänka såsom vi borde lära oss genom meditation och studium, mycket lätt kan behärska andras tänkande. Men detta bör vi inte göra, eftersom allt slags behärskande av en annan är dåligt för dennes evolution och inte gott för vår heller. Alltså måste man stå emot även detta begär att intellektuellt behärska andra. Det hör avskildhetens last.

När vi har gjort oss av med denna, finns alltså en högre möjlighet i detta avseende – på det andliga området kan vi även söka förmå andra människor att vandra vår väg. Detta begär ligger till grunden för all strävan att omvända människor från en religion till en annan. Det är måhända inte alldeles rättvist att uttrycka det på detta sätt, eftersom kristendomen åtminstone utgår ifrån den gigantiska villfarelsen att människor måste tro på dess särskilda dogmer, om de vill klara sig undan ett mycket obehagligt liv efter detta, varför dess försök att omvända andra får en anstrykning av altruism. Den antar: "Min lära är den rätta läran, och din lära är en villolära" och "Det jag tror är det enda rätta, och du måste tro detsamma." När vi utvecklat andligheten, när vi lärt mycket som andra inte vet, blir det rätt och riktigt att vi förkunnar vårt evangelium, att vi önskar säga andra vad vi funnit och erbjuda dem varje tillfälle att följa oss in i dessa den högre tankens riken. Men om denna tanke är blandad med ett begär att behärska dem – ett begär som ofta återfinns bland många goda egenskaper – så har den alltså något av det gamla, avskilda jaget i sig och är det "jättelika ogräset" icke slutligen utrotat.

Vi måste fullständigt göra oss av med viljan att behärska andra, ty så länge en människa arbetar för det avskilda jaget, hör hon till denna stora massa av avskilda jag som är en sådan förfärande belastning för evolutionen. I det ögonblick hon börjar fatta enheten, upphör hon att vara en del av denna börda som måste avlyftas och ingår i skaran av dem som lyfter av den.

Att stå ensam och isolerad betyder att man inte får vara beroende av någon utom en själv, eftersom ingen avskild människa eller sak egentligen och ytterst kan vara till gagn för oss. Hjälpen måste vi finna inom oss själva. Mästaren kan hela tiden hjälpa oss i våra bemödanden, men icke ens han kan göra det egentliga arbetet åt oss. Han ger oss ständigt förslag, ingjuter på varje sätt hjälp i oss, men vid varje steg är det vi själva, som måste utföra arbetet. Alltmedan vi fortsätter arbetet, måste vi lära oss att synbarligen stå fullständigt ensamma, utan mästarens omedelbara hjälp, men denna ensamhet är likväl en illusion, då ju ingen i verkligheten kan vara skild från mästaren eller från gudomen, varav mästaren är en del. Likväl måste vi handla som om vi vore ensamma, och på vissa stadier i vår evolution kommer vi att känna oss fullständigt ensamma. Men om vi kan bruka intellektet i denna sak, även om det är svårt under dylika omständigheter, inser vi genast att vi egentligen aldrig kan vara ensamma. Vi är delar av gud och kan inte sluta att vara det, ty om vi gjorde det, skulle vi alldeles upphöra att finnas till, skulle vi bli omedvetna.

Vi är alla delar av något som aldrig kan upphöra att vara, varför föreställningen om ensamhet är en illusion, ehuru den vållar stark smärta och svårt lidande. I fysiska världen är en människa ofta minst ensam, när hon tror sig vara som mest ensam. När hon befinner sig mitt i en folk-massa, kanske hon har svårare för att beröras av de högre tingen och därför är mer skild från dessa. Men när dessa avskilda jag inte är så nära henne, kan det icke avskilda jagets inflytanden påverka henne starkare, varför det verkligen är riktigt säga att människan är minst av allt ensam,

när hon tror eller känner sig vara som mest ensam.

Det är knappast möjligt att bilda sig någon uppfattning om den hemiska förnimmelsen av att vara absolut ensam i världsalltet – en punkt som svävar i rymden. Detta är det tillstånd som kallas avīchi, vilket betyder ”det våglösa tillståndet”. Det är ett medvetenhetstillstånd, vari det förefaller en människa som om hon stode utanför det gudomliga livets vibrationer, och det sägs vara den hemskaste upplevelse en människa kan ha. Detta är slutet för den svarta magikern, som i många liv bestämt och målmedvetet strävat efter avskildheten, som avgjort riktat sig emot evolutionens enande krafter. Mästarens lärjunge måste lära sig att hysa medkänsla även med den svarta magiker, som lider av avīchi, och därför måste en människa en gång i sin utveckling uppleva detta medvetenhetstillstånd. Hon nuddar det bara för ett ögonblick, men hon kan aldrig glömma det, och dädanefters kommer hon alltid att kunna förstå hur de lider som i långa tider förblir i ett dylikt tillstånd. När denna stund är inne för oss, skall vi alltid minnas att allt som finns är gud och att vi inte kan vara skilda från honom ens då vi tror oss vara det – skall vi inse att detta är den sista illusion som måste övervinnas.

Vi måste alla stå ensamma och isolerade, ty var och en av oss måste lära att lita till sig själv och inse att han är gud, att den gudomliga gnista han bär inom sig i sanning är en del av allt. Förrän vi kan göra detta, är vi icke helt pålitliga för de högre delarna av mästartens arbete. Under tiden, för allt vårt vanliga arbete i livet, antingen det är fysiskt, emotionalt eller mentalt, är vetskapen om att mästaren omsluter oss och står nära bakom oss, en mycket stor styrka och tröst. Vi utför vårt vanliga arbete varje natt i emotional- eller mentalvärlden allt efter omständigheterna, och därunder vet vi alltid att mästartens makt skyddar oss. Om vi i något ögonblick möter något, som är oerhört mycket starkare än vi själva och hotar att överväldiga oss, liksom en kraftig storm eller jordbävning kan göra i fysiska världen, vet vi alltid att vi kan obegränsat, oändligt hämta kraft ur hans. Även detta måste lärjungen lära sig att undvara, när den tiden kommer, men endast på det att han må bli ett lika starkt centrum som mästaren själv.

Inbilla dig icke att du kan hålla dig undan från den dåliga människan, den dåraktiga människan. De är du själv, ehuru i en lägre grad än din vän eller din mästare. Men om du låter tanken om åtskillnad från något ont ting eller någon ond människa växa inom dig, skapar du därigenom karma, som skall binda dig vid detta onda eller denna onda, tills din själv inser att den icke kan isoleras.

C.W.L. – Detta är första delen av mästarten Hilarions långa anmärkning. Naturligtvis anser vi alla i teorin att mänskligheten är ett stort broderskap och faktiskt en enhet. Mästaren medger här att det finns grader i denna enhet och att det alltså finns grader av åtskillnad, att vi till viss grad är mer åtskilda från de dåliga och de dåraktiga än från vår vän eller vår mästare. Idén om människornas broderskap förvrängs ofta till att innebära människornas jämlikhet, som den egentligen inte kan betyda. I varje syskonskara måste det råda avsevärda åldersskillnader, och det måste på liknande sätt råda skillnader i själens ålder mellan medlemmarna av den stora mänskliga syskonskaran. Alldeles som i den fysiska familjen, att det är de äldres sak att hjälpa och undervisa de yngre, är det i mänskighetens familj de äldres plikt att skydda de yngre och hjälpa dem på alla sätt de kan. Broderskap innebär mångfald, förutsätter åldersskillnad och även att de många människorna utför olika slags arbete.

En av de finaste symbolerna för broderskap jag påträffat var en vision en av våra medlemmar hade om ett österländskt tempel, som bars upp av många hundra pelare. Han sade: ”Alla dessa pelare hjälper till med att bära upp templet, och de är därför symboler för enskilda själar, som utgör delar av mänskighetens tempel. Somliga av dessa pelare reser sig på utsidan, ses och beundras hela tiden. De är även utsatta för solljus och vind. Andra står långt inne i skogen av pelare, har aldrig fått solen skina på sig, aldrig beundrats av de förbivrande människorna. Somliga av dessa pelare står på ställen, där tempelbesökarna samlas och sitter lutande mot pelarens fot hela dagen lång. Andra pelare står på mindre tillgängliga platser, men var och en utgör en nödvändig del av templet och utför sitt arbete. Det är liksom mänskighetens

broderskap. Somliga människor kan känna att de får åtskilligt utträttat. Andra kanske aldrig vet om att ett enda tillfälle att hjälpa yppar sig för dem, och likväl bär de alla sin del och är lika mycket pelare i templet som de vilka i allmänhetens ögon är mera framstående.”

Många av våra studerande är ivriga att hävda sig vara ett med mästarerna och helgonerna men är inte lika angelägna om att hävda sig vara ett med brottslingen, alkoholisten, den oföretagsamme, den sinnlige, den grymme. Men eftersom mänskligheten är en enda, måste vi vara ett med de mindre utvecklade liksom med de mera utvecklade. I det senare fallet är det en del av oss själva som vi måste nå upp till, men i det förra fallet är det en del av mänskligheten vi måste söka hjälpa. Hur kan vi hjälpa dem? Först och främst genom att tänka rätt om dem. Om vi drar oss undan dem med fasa, om vi hatar dem, gör vi deras väg svårare för dem att gå. Om vi låter den naturliga och berättigade känsla mot det onda hon gör påverka vår inställning till den människa som gör det, begår vi ett misstag. Det är ibland knappast möjligt att låta bli att göra det, men vi kan alltid i någon mån genom vårt tänkande frigöra oss från det.

Läkare får behandla de vämjeligaste och mest fasansfulla sjukdomar – vilka i många fall den sjuke själv ådragit sig. Men ingen läkare, som verkligen tar sitt yrke på allvar, tänker på detta, när han har patienten framför sig. Han drar sig icke undan i fasa utan betraktar sjukdomen såsom en fiende, som skall bekämpas och besegras. Detta är ett mycket gott exempel på den inställning vi måste kunna antaga, när vi har med en avsigtkommen människa att göra. Otvivelaktigt är det icke särskilt sannolikt att vi kan åstadkomma något med en fullständigt nedgången alkoholist, som nästan helt mistat sin viljekraft, men att sky honom med fasa eller hysa förakt mot honom är inte att hjälpa honom. Likaså, när en människa begår ett ohyggligt brott, kan vi känna den största fasa för brottet men får inte göra det för brottslingen. Det är svårt för oss att skilja dem åt, men vi måste göra det.

Det finns ytterligare en liten märkvärdig sak om detta. De ting, som upprör oss mest, är de som vi själva har en viss böjelse för – de som vi själva är i fara för. När man är fullständigt fri från den ringaste tendens till ett särskilt slags brott, betraktar man det utan fasa. Men om man känner sig fyllas av fasa inför ett särskilt mänskligt fel, kan man utgå ifrån att det är ett fel, som utgjort en verklig fara för en själv för icke så länge sedan – kanske ett liv eller två bakåt.

När vi rör oss bland onda inflytanden, måste vi stundom omge oss med ett skal för att hålla dem på avstånd. Detta är ofta det bästa förfarandet, eftersom vi alltjämt är mycket mänskliga, men att behöva göra det är till viss del ett medgivande om svaghet. Den alltigenom starke kliver rakt in bland dessa faror, viss om att de inte kan drabba honom, men det vore icke klokt för oss att göra. Vår kraft är begränsad, och genom att göra oss ett skal kan vi bespara oss från att förbruka en viss mängd av den i onödan. En människa, som är fullständigt viss om sin egen kraft, kan gå oskadd igenom alla slags faror, eftersom hon ju är viss om sig själv. Fullkomlig styrka utplånar allt tillbakaryggande. Vi ryggar undan för ett fall av smittsam sjukdom, emedan vi är rädda för att smittas. Om vi vore vissa om att vi vore oemottagliga för denna sjukdom, skulle tanken på att smittas av den inte uppstå hos oss.

Tanken att vi inte får tänka på oss själva såsom skilda från den onda eller dåraktiga människan medför inte nödvändigtvis att vi alltid måste vara i nära samröre med dylika människor, även om kontakt med dem ibland är nyttig. Det finns många goda människor, som strävar, exempelvis i en storstad som London, att hjälpa de fattiga genom att bo bland dem i slummen. Somliga av våra studerande anser att detta är vår plikt även med avseende på onda och dåraktiga människor. Detta är inte det bästa sättet att hjälpa dem. Vi kan i detta hänseende lära av mästarernas uppträdande. De stora kommer inte ner och bor i våra storstäders slum. Varför gör de inte det? En grund därtill är att de då inte skulle kunna fortsätta sitt arbete för mänskligheten. Det skulle taga mästarens nästan hela tid att röja och städa en plats, där han alls kunde arbeta, och den mängd arbete han sedan utförde skulle minskas till kanske en hundrededel av vad den annars skulle vara.

Liknande är det för oss. Det är icke det ringaste nödvändigt att vi försätter oss i de värsta

förhållandena. Tvärtom kan vi ofta hjälpa mer effektivt genom att inte hämma oss på detta sätt. Om en människa befinner sig i en särskilt obehaglig folksamling, som kanske är uppfylld av en vild känsla eller ett utbrott av lidelse, kan hon sätta upp ett skal omkring sig och så skydda sig för den onda påverkan, men hon kan inte göra så mycket med denna folksamling, medan hon är upptagen med detta. Om hon däremot befinner sig på avstånd från den, skulle hon kunna gjuta mera kraft över den. Även i det fallet kan man från de högre världarna utträta mycket litet med massa bestående av outvecklade människor behärskade av en grov lidelse, eftersom den kraft som skickades ut knappast skulle påverka den medan den befann sig i detta tillstånd. Därför behöver vi inte gå in i onda miljöer, annat än då vi klart inser att vi kan göra något avgjort gott där, även om det är så att vi måste göra vårt bästa, om vi hamnar i en dylik omgivning. Jag har till exempel hört talas om predikanter, som gått in i krogar och börjat en gudstjänst där, och det har funnits fall, där en dylik modig åtgärd faktiskt kröntes med framgång. Naturligtvis torde ett dylikt företag mången gång ha slutat i ett fiasko. I dessa ting liksom i krig kan en mycket djärv och synbarligen överilad handling någon gång lyckas, men vanligen kan man åstadkomma mera genom att arbeta på förnuftigt sätt.

Minns att världens synd och skam är din synd och skam, ty du är en del av den.

Din karma är oupplösligt förbunden med den stora karman.

Detta inser vi icke här nere, men när vi nått buddhivärlden, inser vi att det är en verklig sanning. Där förnimmer vi: ”Jag är delaktig i det som mänskligheten inte kan undvika. Det finns däri något *jag* skäms för”, och vi förnimmer det så, därför att vi såsom ingående i mänskligheten har vållat det. Å andra sidan har vi även vår del i allt gott som gjorts. När en människa tagit ett steg framåt, känner vi det såsom en triumf för alla. Genom henne har hela mänskligheten kommit sitt mål ett litet stycke närmare.

Och innan du kan nå kunskapen, måste du ha gått genom alla ställen, såväl smutsiga som rena. Minns därför att den solkiga klädnad, du drar dig för att beröra, kanske var din i går, kanske blir din i morgon. Och om du ryggar undan med fasa, när den kastas över dina axlar, smiter den närmare åt på dig. Den självrättfärdiga människan reder sig en bädd av smuts. Avstå därför att det är rätt att avstå, icke för att du själv skall förbli ren.

Detta stycke, som mästaren Hilarions anmärkning avslutas med, har ofta missförståtts. Somliga har tolkat det såsom innebärande att varje individ någon gång måste ha gjort sig skyldig till alla slags synder och brott. Detta är inte vad det betyder, ty den vise lär faktiskt av andras erfarenheter. När vi sett någon bränna sig genom att sticka handen i elden, behöver vi inte själva sticka handen i den, förrän vi är vissa om att det klokt att göra det. Vi behöver alltså inte begå alla möjliga brott för att komma till klarhet om dem. Vi har alla på något visst stadium av evolutionen höjt oss från primitiva mänskliga förhållanden och genomgått de olika stadier som ligger emellan detta och vårt nuvarande tillstånd, men det finns ingen anledning antaga att vi uppförde oss illa på varje dylikt stadium. Det finns viss anledning antaga att de flesta av oss under loppet av en lång rad liv visat prov på de olika slags misstag som en människa kan göra, men vi har säkerligen inte gjort dem alla. När den visa själen kommer i beröring med ett särskilt slags ondska, uppfattar den nog denna erfarenhet såsom omfattande en stor mängd liknande misstag.

Sedan finns ännu något att beakta. Varje människa, som når buddhivedvetenheten, skådar ut genom denna och upplever allt det som andra upplever. Vi tänker på det härliga och underbara med buddhivedvetenheten, eftersom den förenar oss med mästarna. Vi får inte glömma att den förenar oss även med de lastbara och brottsliga. Deras känslor måste vi uppleva lika väl som det högre livets härlighet och glans. När vi blir i stånd att nudda buddhivärlden, kan vi alltså uppleva livets lägre och mindre behagliga sidor genom att förenas med de människors medvetenhet som genomgår just dessa utvecklingsskeden. Vi behöver inte göra detta

såsom en läxa för oss, eftersom vi redan på hypotesens grund vet att detta är sådant som är omöjligt för oss. Men vi måste ha tillräcklig erfarenhet och upplevelse för att ha den fullkomliga medkänslan, ty annars kan vi inte hjälpa andra. Den fullkomligt medkännande människan vet intuitivt vad slags svårigheter och frestelser andra brottas med och är därför fylld av kärlek också för den felande. Av medkänsla gör hon den ”solkiga klädnaden” till sin. När vi fullständigt övergivit förnimmelsen av åtskillnad och förverkligat enheten, kommer vi att finna att vi ingått i det gudomliga livet och att kärlekens inställning är den enda vi kan intaga gentemot någon medmänniska, antingen hon står högt eller lågt.

6. Döda begäret efter sinnesförnimmelse.

Lär av sinnesintrycket och iakttag det, ty endast så kan du begynna självkännedomens vetenskap och sätta din fot på trappans första steg.

A.B. – Lärjungen måste iakttaga sinnesförnimmelsernas arbete i honom själv, så att han kan vinna självkännedom därav. Han kan förvärva sådan kännedom enbart genom att avsiktligt iakttaga sina egna tankar. Första verkan av försöket att iakttaga de egna tankarna är att man står vid sidan om dem, skiljer dem från en själv. Själva faktum att man iakttar dem, studerar dem, drar det egna livet ifrån dem, så att ens vanemässiga identifiering med tankarna för tillfället upplöses. En människa identifierar sig icke med föremålet för sin iakttagelse, sitt studium. Det är ett talesätt hos Shankarāchāryas anhängare att subjekt och objekt aldrig kan vara detsamma. Således får själva iakttagelsen, studiet, till verkan att formerna försvagas, och i denna blotta handling vinner man frihet.

Nära förbunden med detta råd är lärdomen att pröva upplevelser, varvid ändamålet är att människan skall erfara tillståndet av att icke längre beröras av dem. När en människa iakttar sina egna sinnesförnimmelser för att lära av dem, kan det hända att hon upplever dem men kan samtidigt göra något högre med dem – hon kan då mäta denna kraft utan att ge efter för den. Det kommer även tillfällen, då den lärjunge, som övar detta slags iakttagelse av sinnesförnimmelser, finner att slumrande förnimmelser hos honom själv återuppväcks.

Alla har vi hågkomster av det förflutna, vilka kan sägas sväva omkring oss liksom döda jag och är benägna att återupplivas utifrån. De kan uppstå till nytt liv genom kontakt med andra människors tankeformer av liknande beskaffenhet eller väckas genom avsiktlig handling av någon makt som arbetar för vår rening eller prövar oss från antingen den svarta eller vita sidan. Antag att en människa får ett dylikt dött jag upplivat; hon kommer då att känna det som vanligen kallas frestelsens makt. Lärjungen, som studerat det sätt, varpå dessa ting verkar, inser vad som hänt. Han mäter den återupplivade tankens makt och säger till den: ”Du är inte mitt levande jag. Du är bara mitt förflutna skenbara jag – avlägsna dig alltså från mig.”

I frestelsens stund är det ibland till hjälp att inse att detta bara är ens förflutna som återupplivats och att man då har rätt att säga: ”Detta är inte jag.” Då betraktar man det såsom något utanför en själv, såsom icke hörande till ens vara eller verksamhet, och vet att det inte kan hålla en fast eller fläcka en. Den tålmodiga tillit, som uppstår ur denna kunskap, har ett stort inslag av styrka i sig. Man vet att man nalkas den tid, då man inte skall känna ens denna frestelse. Snart kommer den inte att ha makten att alls påverka en.

Allt under det att lärjungen väger, mäter och iakttar sina egna förflutna känslor och tankar, dödar han den allra sista möjligheten till liv för detta döda jag. Det är detta *Tystnadens röst* menar, när den med avseende på begäret säger: ”Tag dig i akt på det att de döda icke må återuppstå.” De gamla känslorna och tankarna har övervunnits, inte när de endast begravts utom synhåll, utan när allra sista smulnen av dem bearbetats till sitt slut, när människan betraktar dem och fullständigt klart inser att de inte är någon del av henne själv. I denna stilla iakttagelse dödar han dem, så att de inte har den minsta möjlighet att återupplivas.

C.W.L. – Vi måste först lära oss iakttaga utifrån hur sinnesförnimmelser verkar i oss. Så länge vi rycks med av dem, kan vi inte lära något av dem, eftersom vi då är slavar under dem. Men om vi kan höja oss och se på dem ovanifrån och tänka på dem såsom hörande till vårt

förflutna, så blir vi i stånd att iakttaga och studera dem.

Vågor av sinnesförmimmelser strömmar över hela världen, och vi måste lära oss att förstå dem, så att vi kan hjälpa andra, men givetvis kan vi göra detta först när vi inte längre låter oss styras av dem. Detta är otvivelaktigt en temperamentsfråga, men för många är det en av de största svårigheterna att sinnesförmimmelser och känslor driver dem hit och dit och de ännu så länge inte fullt förstår hur de skall styra dem. Det är som att stå bland bränningarna och försöka bemästra dem. En människa kan inte styra något, som gång efter annan slår omkull och kastar iväg henne, men människor inser ej att känslan egentligen icke är en dylik yttre kraft utan finns inom dem och att den kan bringas under fullständig kontroll, om man förstår hur man skall göra det.

Sättet är att få den i ett fast grepp från allra första början. En våg av vrede, nedslagenhet, svartsjuka eller en liknande lidelse börjar i ett ögonblick och växer snabbt till något mycket stort. Den uppstår så plötsligt och människor är så vana vid att betrakta den som "jag" att de för stunden icke erkänner den för vad den är och därför icke genast tar sig samman, hejdar den och säger: "Detta är inte jag. Jag avstår från att ryckas med. Jag står fast." Om vi minns att göra detta i tid, försvinner emotionen genast. De flesta människor beslutar att inte överväldigas, när de är alldeles lugna, men i den stund känslolvågen störtar över dem, vill de tyvärr inte stå emot den. Den inre själen är inte genast på det klara med faran, varför den låter sig ryckas med och vara identifierad med känslan eller sinnesförmimmelsen. Vi måste därför lära oss att fånga den exakt i det ögonblick den kommer, ty om vi låter tillfället glida oss förbi, blir det mycket svårt, när känslan är som starkast, att plötsligt hejda den, även om ibland en annan människa kan göra det åt oss. Efteråt, när vi minns vad vi borde ha gjort, beklagar vi att vi glömde. Det praktiska vi skall göra är att försöka styra känslan litet tidigare varje gång. Om vi en gång kan hejda den, innan den nått styrka, blir det troligare att vi skall kunna göra det varje gång därefter.

I förstone är det svårt, eftersom människan så många gånger förut frånträtt sin rätt såsom ett jag att hon vant sig av med att hävda den. Men om hon hävdar den en gång i ett avgörande ögonblick, skall hon finna att hon kan göra det om och om igen, eftersom den elemental, som är svårighetens orsak, då kommer att bli rädd, börja inse att den inte kan rycka med sig allt den har framför sig. Till att börja med är den ganska självsäker, liksom en hund som rusar emot en människa. Men om människan inte vänder sig och flyr, tvekar hunden och börjar något tvivla på det kloka i det den just företar sig. Elementalen har inte hundens intelligens. Den kanske vet eller inte vet att vi är starkare än den själv, men om den inte vet det, är det bara därför att vi inte har gjort oss gällande. Vi bör låta den få veta att det är vi som är dess herre. När den väl känner detta, tvekar den i allra första början, när den skall sända ut sin våg. Hejda elementalen i första början, och det blir inget ytterligare besvär.

Vi måste lära av känslor genom att iakttaga dem också hos andra. På detta sätt får vi förståelse för den mänskliga naturen. Vi kan se hur andra gör sig till åtlöje under känslors inverkan, och när vi iakttar hur dåligt det ter sig hos dem och hur mycket det uppenbart skadar dem, lär vi oss att undertrycka varje tillstymmelse till motsvarande hos oss själva. Det är förstås mycket lättare att se dylikt hos andra än hos en själv, när vi står vid sidan om som åskådare. Vi bör dock inte se på andra för att klandra dem och hacka på dem för deras fel, utan bara se vad vi kan lära av dessa. När vi tydligt ser att de på grund av någon lidelse, känsla eller motvilja inte lever enligt sina bästa och högsta ideal, kan vi i tanken notera det utan den ringaste känsla av att vi är bättre än de och kan vi tänka: "Skulle inte detsamma ha kunnat hända mig? Jag skall se till att det inte händer." Utan att falla in i vanan av att kritisera, vilket alltid är dåligt, kan vi således lära av andras misstag. Hur mycket vi än hyser medkänsla med någon som råkat illa ut, skadar det likväl inte att tänka: "Jag skall se upp, så att det inte går utför med mig också. Det räcker med att en har gjort det."

Väldiga känslor svepte över världen under kriget.¹ I dem fanns ett ohyggligt mått av avsky och hat mot de makter, med vilka vi råkade befinna oss i krig. Jag avser inte att det ringaste försvara de illdåd dessa makter förövade. Jag vet att de skedde, ty jag har själv i det emotionala sett åtskilliga av dem, och de fyllde mig med skam för mänskligheten. Jag vill icke för ett ögonblick förneka dessa fakta, släta över eller ursäktas dem. Men det låg även en stor fara och skada i den starka våg av känslor som slog mot dem som begick dessa brott. De som var ansvariga för dessa illdåd var de som förövade dem och de som gav order om att föröva dem – icke hela nationen. Alldeles säkert har i det förflutna även engelsmän gjort sig skyldiga till gärningar, som vi inte vill kännas vid – och detsamma gäller varje nation. Vi får inte låta oss ryckas med till att begå en oförrätt i tanke lika litet som i tal eller handling.

Våra fiender arbetade avsiktligt med att uppegga hat emot oss. Detta kan måhända ha varit effektivt för stunden, såsom ett led i krigsansträngningen. De kanske hade funnit att detta betalade sig i form av rekryter och pengar med mera, men det var ett allvarligt misstag ifråga om rätt och orätt. Därigenom ställde de sig alldeles avgjort på orätt sida vad sakens högre aspekter anbelangar. Men det ligger en fara i ett dylikt fall, nämligen om också vi hyser hat. Man måste i kampen mot det onda vara fullständigt beslutsam att genomföra den till det yttersta och likväl vara helt och hållet fri från något slags hat. Minns vad herren Buddha sade: "Hat upphör aldrig genom hat." Tvärtom uppammar hat alltid hat.

När man hör om gräsliga illdåd förövade mot kvinnor och barn, kan man icke annat än känna djup harm. Det skadar inte att känna harm över dylikt ondska. Den är något fruktansvärt, och alla rättsinniga människor skall och bör bestämt förkasta den utan förmildrande eller ursäktande. Men det vore ett stort misstag att hata den olycklige, som begått brottet i fråga. Han är värd medkänsla mer än klander. Det är inte vår sak att klandra honom, men det är vår plikt att omöjliggöra för honom att föröva dylikt igen. Vår inställning skall vara densamma som en människa intar gentemot ett vilddjur, som angriper hennes barn. Hon skulle inte hedra det med sitt hat, utan skulle oskadliggöra det. Vi bör känna stor sorg för de olycksaliga människor, som begått dylika brott, emedan vi inser vad det måste bli för skörd av dem. Det är fruktansvärt att kvinnor och barn massakreras, kanske mer fruktansvärt för deras närstående än för själva offren, men det är allra värst för brottets förövare. Med dessa skall vi hysa den största medkänsla, eftersom deras lidande till sist blir betydligt värre.

Så långt det står i vår makt skall vi vidtaga åtgärder för att hindra att det gjorda upprepas, men vi får icke hysa något hat. Det är ett fall av *noblesse oblige*.² Vi står omätligt högt ovanför det slags människa, som gör något dylikt; vi är tidsåldrar före henne i evolutionen; vårt avstånd till henne är ungefär hennes avstånd till djurriket, och då det så är, bör vi visa vår högre utveckling genom att inte delta i hatets lidelse.

Vi kan studera känslans verkningar endast om vi avskiljer oss från den, om vi ställer oss vid sidan om, försöker styra känslan och lära av den. Vi får inte låta oss ryckas med i någon dylik strömvirvel av masskänsla, utan vi måste försöka se vari den är orätt och göra vad vi förmår för att rätta till den. Många människor, som står under påverkan av en sådan stark lidelse, uppfattar oss som ganska likgiltiga och känslolösa. Det är rent av möjligt att de ibland anser oss brista i fosterländskhet, om vi vägrar hata. Detta är naturligtvis inte logiskt, men så är människor inte logiska när de påverkas av dylika starka vågor av hat. Vi kan klargöra för dem att fosterländskärleken inte kräver av oss att hata andra länder och folk, men ibland inser de inte att vi kan älska vårt eget land utan att därmed tvingas hata ett annat.

Vår inställning till dessa ting liknar mycket den vi bör intaga till små barns bekymmer. Ett barn har sönder en docka och råkar in i en storm av sorg och saknad därför. Vi gör allt vi kan

¹ Första världskriget avses.

² Adelskap förpliktar (franska).

för att visa medkänsla med barnet, men vi är alldeles filosofiska, vi deltar inte i sorgen eller saknaden. Vi blir inte förtvivilade därför att en docka är trasig eller därför att den ena eller andra lilla händelsen inträffat i barnets skolliv. Vi inser att det finns en framtid och att i jämförelse med denna framtid alla dessa småsaker går över och saknar större betydelse, även om de för barnet är oerhört viktiga. Vi försummade vår plikt, om vi inte visade medkänsla, men vi vore dåraktiga, om vi kände lika starkt som barnet kände – då uppförde vi oss själva barnsligt.

Det är exakt detsamma med den människa som lär sig att förvärva en filosofisk inställning. Hon hyser medkänsla med dem som är så lidelsefullt upprörda över dessa ting, men hon själv låter sig inte bringas ur fattningen. Liksom man säger till barnet: ”Bry dig inte om det där, det blir bra till sist”, borde vi säga till dem som låtit sig dragas med av dessa känslor: ”Om ni bara ville tro det, så kommer allt att bli bra och gå bra.” Om vi säger detta, så betraktar man oss som om vi saknade medkänsla, men det är alldeles sant. Vi finner det ofta svårt att inte förundras över hur människor kan vara så blinda. Vi ser hur de blir våldsamt upprörda över saker, som inte är ett dugg viktiga. De är ofta människor med lysande möjligheter, men dessa ser de inte, och de låter sig överväldigas av oförnuftiga begärs svallvågor. Vi kanske gjorde detsamma för tusentals år sedan. Därför lär vi oss att vara tålmodiga i förståelsen av att detta är ett stadium i medvetenhetsutvecklingen, ehuru ett stadium som rymmer många önskade ting. De av oss, som alltjämt löper fara att ge efter för dylika emotioner, måste alltså taga sig samman och säga: ”För tjugo inkarnationer sedan var detta kanske ursäktligt, men nu är tiden för detta förbi.” Om vi i vardagslivet ser en människa slösa all sin tid på nöjen, vet vi att detta kan ha varit rätt för henne när hon var tjugo år yngre men att hon nu borde skänka livets allvar sin tanke. Sammaledes bör vi ha höjt oss till en nivå, där våra känslor är av de högre slagen, där vi har den enda stora tanken om det arbete gud vill att vi skall göra.

7. Döda hungern efter växande.

Väx såsom blomman växer, omedvetet men ivrigt angelägen om att öppna sin själ för luften. Så måste du sträva framåt att öppna din själ för det eviga. Men det måste vara det eviga, som framkallar din styrka och skönhet, icke begäret efter växande. Ty i det ena fallet utvecklar du renhetens frodighet, i det andra fallet hårdnar du genom den våldsamma lidelsen för personlig storhet.

A.B. – På växandets senare stadium känner sig lärjungen öppnas mot det eviga och alltmer inse dess skönhet. Önskan att växa sig större än sin broder blir då omöjlig för honom. Innan han når detta stadium, svävar han alltjämt i fara på grund av storheten i det han redan uppnått. Om han tänker på sitt växande såsom hörande till det egna avskilda jaget och känner sig själv bli stor, kommer han nog att falla. Det enda sättet att undvika denna fara är att göra sig av med önskan att vara stor, att icke ge efter för önskan att växa för ens egen skull. Ty när lärjungen står på det mänskliga växandets högre stadium, måste han vara likgiltig för huruvida han växer eller ej. Han skall bry sig endast om det gudomliga livet och den gudomliga viljan och tänka endast på den glädje detta kan bringa alla som välkomnar det i sitt eget liv.

C.W.L. – Vi skall växa såsom blomman växer. Varför det? Därför att blomman växer osjälviskt, fullkomligt oegennyttigt. Den växer icke för att visa sig utan för att dess släkte skall bli större genom dess egen död. Den finns icke till för att erhålla frukt för sig själv, ty frukten kommer ej förrän blomman är död. Dess växande är helt och hållet för andra, framtida individ av dess art, icke för den själv. Det är alltså inte genom att tänka på oss själva utan genom att arbeta för andras bästa, som vi måste sträva framåt. Den enda stora idén – den om att hjälpa till i logos' arbete – måste draga oss framåt. Vi måste arbeta för att förvärva alla dygder och förmågor helt enkelt för att kunna vara till gagn i hans tjänst, genom att glömma oss själva i osjälviskt arbete växer vi såsom del av helheten, och så ”utvecklas i renhetens frodighet”.

OM TANKEKRAFT

”Det är tragiskt att tänka hur få människor som verkligen äger sina själar”, säger Oscar Wilde i *De Profundis*. Och om detta, att äga sin egen själ, är liktydigt med att vara herre över sina tankar, att vara sig själv så fullkomligt, att det verkligen är sin egen individualitet man i varje sekund avspeglar, och inte någon främmande, ja, då är det nog ej många som kan berömma sig av att rå om sin egen själ.

Och ändå borde väl detta vara det viktigaste av allt, det enda nödvändiga. – Finns det något mäktigare än tanken? Den framkallar känslorna, den inspirerar handlingarna. Vår karaktär i dag, vår förmåga i dag är resultatet av vad vi tänkt i det förgångna, och vår framtid skapas av vad vi nu tänker. Handlingar och känslor är viktiga och nödvändiga, det är sant, men det är genom tanken vi utvecklas och växer. Det är tankelivet som gör oss till människor till skillnad från djur och utomordentligt sinnrikt konstruerade maskiner.

”De stora synderna begås i hjärnan”, säger Wilde på ett annat ställe. Och en österländsk skrift uttrycker saken ännu tydligare. Vad en människa tänker på, det blir hon.

Våra tankar är inte av betydelse bara för oss själva, de spelar en stor roll även för omgivningen, de skadar eller gagnar även denna. Hur omsorgsfullt aktar vi oss inte för smittsamma sjukdomar, hur drar vi inte åt oss kläderna, då en fysiskt smutsig individ kommer i vår närhet. Vi tvättar och putsar våra hem för att hålla dem fria från damm, och det anses vara en medborgerlig plikt för var och en, som bär på tyfus- eller kolerabakterier, att ej låta dessa gå vidare. Men andliga smittofrön tillåts människor saklöst sprida omkring oss. Och dock är onda tankar minst lika farliga som bakterier. De förgiftar sinnena, men vi utsänder dem likväl ständigt utan tvekan och vi tar emot dem från andra, utan att det ringaste reagera däremot. De förpestar atmosfären kring våra barn, och ingen modern hygien tänker på att vädra ut dem.

Tankarnas egenmäktighet

”Jag tänker i alla fall vad jag själv vill”, är något som vi ofta tröstar oss med, då omständigheterna tvingar oss att handla stick i stäv med våra önsknings. Men är det då så alldeles säkert att det alltid är *mig* som tankarna lyder? Förefaller det inte många gånger snarare, som om de arbetade på egen hand i den arma hjärnan, medan jaget, som skulle dirigera det hela, slits hit och dit i fullkomlig vanmakt?

Har vi inte alla någon erfarenhet av hur envisa tankar kan vara, hur omöjliga att bli av med? Hur många uttröttade människor skulle inte önska att kunna släppa tanken på arbetet i samma ögonblick de stänger kontorsdörren. Ledigheten ger dem sällan den efterlängta rekreationen, därför att de ej kan tvinga tankarna bort från arbetet. Längtar vi inte, var och en, stundom efter att fullkomligt kunna slunga ifrån oss hågkomsten av livets vardagligheter och bekymmer, för att en gång fullt och helt gå upp i stundens lycka? Är inte de människor avundsvärda, som kan konsten att ”glömma” närhelst de önskar? Och å andra sidan, hur svårt har vi inte ibland att samla våra tankar, att koncentrera oss, just då det bäst behövs?

Finns det då ingen möjlighet att tillkämpa sig sin själ, att bli herre över dessa sällsamma ting vi kallar tankar, dessa väsen, som än är så flyktiga, så omöjliga att fånga, och än så envisa, så svåra att bli av med? De kommer, ingen tycks rätt veta varifrån, ibland från vår egen hjärna och ibland från världens fyra hörn, och de pinar eller gläder oss, allt efter sin växlande beskaffenhet.

Vi måste lära känna vår egen natur, det är det första. Vi måste veta vilka krafter som finns inom oss och förstå att använda dem. Vi måste kunna skilja vårt verkliga *jag* från alla de yttre, främmande ting, som vi så ofta tror vara en del av oss själva.

Vi är ej våra tankar

Människor har ofta den föreställningen att de är sina tankar, men ingenting kan vara felaktigare. Ty bortom känslor och tankar finns något som är ursprunget till både de ena och de andra. Där finns *jaget*, själen, tänkaren själv. Har vi inte litet var ibland erfarit att det är som om någon osynlig varelse stod bredvid och granskade och iakttog allt vad vi företar? Vi kritiserar ju ofta helt tyst vad vi själva säger eller tänker. Skrattar vi inte mången gång invärtes åt oss själva, medan vi i det yttre uppträda med det största allvar och djup högtidlighet? Det är *jaget* som kritiserar och iakttar. Och när vi står en människa nära, när vi verkligen älskar, då är det hennes *jag*, hennes själ vi söker nå. Det är inte kroppen, som är det väsentligaste, det känner vi, ehuru även den kan ha sin tjusning, det är inte intelligensen, som fångat oss, hur glänsande den kanske är, utan det är det obeskrivligt något, som vi anar där bakom, detta subtila och dock så verkliga *jag*, som vi kanske nalkats en gång under några oförgätliga ögonblick av stillhet och tystnad.

Tankarna är inte vi själva mer än orden som går över våra läppar, och de är lika möjliga att behärska. De är ingenting annat än vibrationer, vågrörelser, jämförliga med t.ex. ljus och ljud. Skillnaden är blott att de är vibrationer i ett särskilt slag av materia, tankestoffet, som den bekante engelske matematikern W.K. Clifford talade om. Man brukar också kalla detta ämne för mentalmateria, och vi omges därav på alla sidor.

Luften är vanligen oskönjbar för våra blickar, men vi vet att den existerar. Och liksom luften omger oss, så omges vi ju också av eter, ett oändligt mycket finare ämne, som genomtränger oss själva och alla föremål omkring oss. Om inte etern vore en beståndsdel i vår kropp likaväl som de fasta, flytande, och gasformiga ämnena, så skulle våra ögon säkert aldrig kunna uppfatta de vibrationer vi kallar ljus. Är det mera sällsamt att även tankestoff utgör en del av vår kropp och att det är häri våra tankar alstras?

Det är mitt *jag* som tänker, och detta tänkande åstadkommer ögonblickligen en vibration i tankematerien i min kropp och fortplantas vidare genom det omgivande tankestoffet. Vidare alstrar varje tanke en viss bestämd figur, en form, och denna form svävar emot den person tanken gäller. Är inte tanken riktad mot någon bestämd person, förblir tankeformen svävande i den tänkandes närhet. Vibrationen och tankeformen kan framkalla motsvarande vågrörelser inom en annan människas mentalkropp och härifrån överföras till hjärnan, varefter samma eller en liknande tanke uppstår hos personen i fråga. Förloppet är ju delvis analogt med vad som äger rum då jag hör någon tala. Men den som träffas av tanken har i regel ej det ringaste begrepp om varifrån den kommer, utan tror oftast att det är hans egen hjärna, som alstrat den. Många tankeformer och vibrationer är så svaga eller så hastiga, att de aldrig uppfattas av den tänkandes egen hjärna. Vårt *jag* är mycket verksammare, tänker mycket mera än vi är medvetna om.

Telepati, tankeöverföring, är ju nu för tiden ett ganska vanligt fenomen. Människor, som är mycket tillsammans, överraskas ständigt och jämt av att tänka på samma sak, utan att förut ha talat därom, och vänner, som bor långt ifrån varandra, kan mången gång vara tydligt medvetna om varandras tankar.

När man vet, att tankar är vibrationer i den oss allestädes omgivande tankematerien, blir telepati en mera lättförklarad företeelse. Men att den inte förekommer oftare, beror på åtskilliga orsaker. Vi tänker ofta mycket dåligt. En vag, obestämd tanke åstadkommer mycket svaga vibrationer, den gör intet avgjort intryck i tankestoffet och har därför ingen möjlighet att föras vidare, den har ingen livskraft och försvinner snart. Men en klar, skarp, kraftig tanke åstadkommer oerhört kraftiga vibrationer först i den tänkandes egen tankekropp och vidare i den omgivande materien. Den tankeform som bildas blir skarp, stor och varaktig och kan därigenom med lätthet påverka andra människor. Men även om en tanke är synnerligen skarp och kraftig, är det därför inte sagt, att den uppfattas av oss. Ibland är dess vibrationer sådana

att vår tankekropp ej har förmåga att återge dem. Tankestoffet är nämligen av olika slag, grövre och finare, och dess olika partiklar har ej samma vibrationsförmåga. En del är trögare, en del hastigare. Ofta nog reagerar dock tankekroppen för de vibrationer som strömmar emot oss, men vi blir ej medvetna därom, emedan förbindelsen mellan mentalkroppen och den fysiska hjärnan än så länge är bristfällig hos flertalet människor.

Vi tänker av vana

Har vi inte alla märkt, att när vi gått och tänkt mycket på en sak, kommer dessa tankar sedan åter och åter för oss, utan att vi själva önskar det? Det har uppstått en vana, dels inom den egna mentalmaterien, dels inom hjärnan. De har båda fått en tendens att ständigt vibrera på detta särskilda sätt. Hur ofta märker man inte att människor helt omedvetet åter och åter kommer tillbaka till ett eller ett par ämnen, som aldrig tyckas lämna dem i ro. Man försöker leda deras uppmärksamhet över på andra områden, men de går i cirkel, återvänder ständigt till utgångspunkten. Och om vi kunde se mentalt, om vi kunde uppfatta tankematerien liksom vi uppfattar fysisk materia, så skulle vi varsebli åtskilliga ganska betydelsefulla saker. Vi skulle se att varje människa har som en svärm omkring sig av alla tankar hon vanligen tänker. De kretsar i hennes närhet, de är som bumeranger, vilka ständigt återvänder till den kastande. De förstärker sina egna vibrationer, och när de någon gång äntligen håller på att dö ut, kommer kanske en tanke av liknande slag från främmande håll och kroppen, som är van vid att vibrera på detta sätt, kommer ögonblickligen i gång på nytt. På så sätt fortsätter det hela, tills personen i fråga slutligen av någon anledning tvingas att koncentrera sig och inrikta sin uppmärksamhet på något annat, för en stund åtminstone.

Var vi än går fram bland människor, går vi igenom en ström av tankar. De lämnar oss oberörda om vi är koncentrerade, om vår uppmärksamhet redan är tagen i anspråk, men de hänger sig fast vid oss och framkallar beslätade tankar inom oss, om vi för tillfället ej är upptagna och om de är av sådant slag att vi har möjlighet att vibrera som de. De flesta människor har inom sig tankestoff av blandad art, d.v.s. både finare och grövre, och har därför möjlighet att påverkas både av sämre och bättre tankar. Därför har omgivningen en oerhörd betydelse, ty såväl goda som dåliga tankar kan ju lätt bli en vana.

Ibland kan även en ganska okänslig person märka hur atmosfären på en plats är riktigt mättad med tankar av ett visst slag. Om man har otur att komma in i ett rum, där människor grälat häftigt, är det nästan omöjligt att inte erfara en känsla av ytterlig otrevnad. De grälände själva kan vara borta, men de elaka, hårda tankarna har fyllt rummet med sina pinsamma vibrationer och tenderar till att göra den inträdande, om han har aldrig så lindrig benägenhet därför, retligt stämd.

Och i ett annat rum, vars ägare är en harmonisk, en god människa, är luften i stället mättad med sympatiska tankevibrationer. Tankestoffet där är av finare slag och bringar i verksamhet de finare partiklarna hos var och en som kommer i beröring därmed.

I en del gamla katolska kyrkor fylls även den mest skeptiske av en känsla av andakt. Men till dessa platser har människor också under hundratals år ständigt strömmat och med brinnande tro och hängivenhet förrättat sina böner, där har ständigt tänkts fromma tankar, atmosfären har blivit uppfylld av starka vibrationer av detta slag, de har förstärkts av åhörarna under mässan, av varje andaktsfullt frammumlat ave. Och vad man sedan än må tycka om katolicismen för övrigt, så är det i alla fall enbart till nytta att komma under inflytande av tankevibrationer av sådant slag.

Omgivningens tankar blir barnets karaktär

Om den omgivande tankeatmosfären är av stor vikt för människor i allmänhet, så är detta ännu mera fallet då det gäller barn. Enligt folktron spelar moderns sinnesstämning redan före barnets födelse en stor roll för dess lynne. Är hon lugn och glad, får barnet ett jämnt och glatt humör, är hon nedslagen eller häftig, sägs det att barnet blir kinkigt. Detta är ofta fallet, ty modern har inflytande över barnets tankestoff, vilket samlas under det att organismen bildas. Hos ett litet barn finns tankestoff av olika slag, det har alltså möjlighet att en gång tänka såväl bättre som sämre tankar. Men detta material är ju under första levnadsåren helt stilla, barnets halvt omedvetna själ påverkar det inte, de sämre såväl som de bättre elementen är latent. Och därav följer omgivningens oerhörda betydelse. Om barnet utifrån får goda, harmoniska impulser, om alla människor i dess närhet uteslutande tänker rena, egoistiska tankar, så bringas den finare tankematerien inom det först i verksamhet, den får så att säga övertaget, barnet får *vana* att svara mot bättre inflytande och blir mindre mottagligt för dåligt. Men barn, som växer upp i en atmosfär av onda, simpla tankar, får lättare vana att vibrera i överensstämmelse härmed, det dåliga inom dem gör sig då först gällande på det godas bekostnad. Undantag finns ju, det finns karaktärer, som från början synes vara predestinerade i den ena eller andra riktningen, men de är sällsynta.

Vad som sagts om inflytande under barndomen gäller även hela uppväxttiden. Lärares och lärarinnors karaktärer har därför en mycket stor betydelse för eleverna och det är ohyggligt, när, som stundom händer, moraliskt lågt stående om än begåvade individer får hand om ungdomens uppfostran.

Massverkan inom tankevärlden

Vad man brukar kalla "allmänna opinionen" är ett slående exempel på det inflytande som kraftiga, starka tankar kan utöva långt efter sedan de första gången tänktes. På en viss plats har någon eller några personer tänkt mycket bestämt, mycket skarpt och bestämt i en fråga av allmänt intresse. Dessa tankevibrationer fortplantas i den mentala atmosfären omkring till en hel del människor, som just ej reflekterat över frågan förut. Deras tankekroppar börjar vibrera på liknande sätt, vågrörelserna uppfattas av hjärnan och tankar av liknande slag, som de ursprungliga, dyker plötsligt upp för dem. De tar fasta på dessa tankar, tror naturligtvis att de själva givit upphov till dem och erfar mången gång en livlig tillfredsställelse över att, som de tror, ha bildat sig en egen åsikt om saken. Vibrationerna i deras tankestoff förstärker emellertid de ursprungliga, tankevågen växer och sväller. Fler och fler personers tankekroppar träffas av dessa vibrationer, tankarna sprids med förvånande fart. Som människor i regel ej har en aning om att utifrån kommande tankar på detta sätt kan vinna insteg hos dem, funderar de ej vidare över saken, utan lägger denna nya åsikt till alla andra lånade fjädrar, som de älskar att uppträda i.

Pressen spelar en oerhört stor och viktig roll just då det gäller allmänna opinionen. De flesta människor håller sig övervägande till en enda tidning. De slukar dagligen en massa uttalanden, som alla är färgade av tidningens ståndpunkt, som alla väcker tankar av ett visst bestämt slag.

Ständigt förstärks de vibrationer, som härav alstras i tankekroppen, varje morgon får de ny fart. Jaget, tänkaren själv, som skulle granska alla tankar som kommer, kritiserar dem och söker komma underfund med deras riktighet, är inte alltid tillräckligt intelligent, tillräckligt övat för detta. Det har kanske för övrigt inte tid därmed för tillfället, dess egentliga intressen ligger på andra områden, och så får tankekroppen ostörd skaffa sig vanan att tänka i dagens frågor så som den ena eller andra tidningen föreskriver.

Det skulle vara intressant att för några månader draga in alla tidningar och i stället utgiva

ett enda blad, där ingenting annat än torra redogörelser finge tryckas. Alla händelser, alla utländska telegram skulle där publiceras utan ett enda kommenterande ord, utan en reflexion. Ingen ledare skulle påminna om redaktionens åsikter, allmänheten skulle få tänka vad den själv ville. Kanske människorna då inte skulle vara fullt så säkra på sina åsikter om allt mellan himmel och jord som de nu är.

I *Människan är god* av Leonhard Frank skildras på ett glänsande sätt allmänna opinionens makt över människors själar. Där visas slående hur lätt vi har för att betrakta det ena eller andra begreppet som oomkullrunkeligt och heligt, emedan vi fått *vana* att se det på detta sätt. Det är ohyggligt, detta, att vi är sådana slavar under vanan och inrotade fördomar. Vår själ är en lekboll för tusen främmande inflytanden, men vi tror oss vara fria, ty vi ser ej alla de fina trådar, som i form av tradition, kritiklöshet, okunnighet och allmän lättja binder anden inom oss. Vi dras otaliga gånger med smärta och olycka, som skulle försvinna som dimma för solsken, om vi blott hade förmåga att begagna vår egen tankekraft.

Och härmed är vi tillbaka vid utgångspunkten. Hur skall nu en människa, med stöd av de antydningar om tankens väsen, som här givits, verkligen kunna sätta sig i besittning av sin egen själ? Vad finns det för metod att behärska dessa oroliga tankar, som ju är "lika svåra att kuva som vinden" efter vad en urgammal indisk skrift säger.

Tanken kan behärskas av viljan, men endast genom ständig övning och genom ett orubbligt lugn.

Mitt tankeliv är ju, som förut framhållits, oerhört beroende av vanan och blir lätt automatiskt. Detta förhållande kan jag utnyttja, då jag önskar lära mig behärska det. Jag måste låta min mentalkropp få vana att arbeta, att vibrera som *jag* vill, i stället för att, som den hittills gjort, svara mot varje förbipasserande tankevåg.

Koncentration

Koncentration är det första steget härtill. Tankarna måste vänjas vid att inrikta sig på ett enda föremål och syssla med detta, så länge jag önskar. De måste kunna hållas stilla, så stilla att ingenting kan störa dem i deras verksamhet. Detta är inte svårt då det gäller någon eller något som intresserar oss. Då går det nog att hålla tankarna samlade. Men hur svårt är det inte annars. Hur lätt skingras de ej, då vi vill syssla med ett tråkigt ämne. Men om vi över huvud taget önskar åstadkomma något här i världen, är koncentration nödvändig, ty vi arbetar ju då med mycket större förmåga än då vi är tankspridda. Alla framstående personer kan konsten att koncentrera sig.

Det dagliga livet ger oss oupphörligt tillfällen att öva denna konst. Vad vi än har för händer skall vi taga till vana att koncentrera vår uppmärksamhet därpå och oupphörligt tvinga den tillbaka, då den skingras. Vad vi än utför blir på så sätt mycket bättre gjort än annars, vår inneboende förmåga växer. Tanken är som vattenånga. Släpp ut den fritt åt alla håll, och dess verkan är så gott som ingen, men tvinga den in i ett rör, koncentrera den, och den kan driva fram en maskin.

Om man verkligen är koncentrerad, skall inga intryck utifrån kunna störa ens sinnen, man skall varken ha ögon eller öron för något annat än det man för tillfället sysselsätter sig med. Och vidare får ingenting *inom* den tänkande själv störa. Inga tankar i annan riktning än den man själv bestämt sig för, får uppstå. Detta sista är det svåraste. Att avstänga alla intryck utifrån går ganska lätt efter någon tids övning. Men att bringa sitt eget inre i stillhet fordrar betydligt längre träning. Den första tanken framkallar olika idéassociationer, och man låter sig så lätt dragas med av dessa, i stället för att ha hela sin uppmärksamhet orubbligt koncentrerad på det föremål man valt.

Om man iakttar både sig själv och andra vid ett vanligt resonemang, märker man kanske hur svårt människor ofta har "att hålla sig till saken", som det heter. En god övning är att varje dag i fem eller tio minuter tvinga sig att tänka på ett visst bestämt ämne, ett konkret föremål

eller en idé, vilket som förefaller lättast. Man skall inte resonera med sig själv om det, utan blott söka hålla kvar det i sitt medvetande, se det för sin inre syn. Efter några sekunder finner man vanligen att man tänker på något helt annat. Då gäller det att börja om igen och ständaktigt driva bort alla de olika funderingar och tankar som uppstiger inom medvetandet och distraherar. Till en början får man just ingenting annat göra än återföra de kringirrande tankarna till utgångspunkten. Det förefaller som om ens inre vore i ständig rörelse, den ena tanken jagar oupphörligt den andra. Men genom ihärdighet skall det likväl så småningom lyckas att bli herre över de olika tankevibrationerna, skall man en vacker dag ha lyckats bringa det därhän att man kan hålla en enda tanke klar för sitt medvetande med utestängande av alla andra.

Många av oss har kanske redan genom omständigheternas makt tvingats att lära sig koncentration, vi har kanske redan en ganska stor förmåga att hålla vår uppmärksamhet samlad i en enda punkt, närhelst vi önska. Men nästa steg är svårare, det gäller att kunna låta bli att tänka, att ständigt, utan att vara koncentrerad i en viss riktning, kunna från sitt medvetande avstänga de tankar man ej önskar hysa.

Tänk ej onödigtvis

Hur ofta förbittrar vi ej vårt liv genom att gå och tänka på olyckor som hänt eller som eventuellt i framtiden kan hända oss. En person har kanske förlorat en del av sin förmögenhet och går ideligen och grämer sig däröver, han kan helt enkelt ej få saken ur sina tankar, fast han känner att det är både meningslöst och skadligt att grubbla därpå. Vad ska man ta sig till i en sådan situation? Nu är förhållandet det att ingen kan tänka koncentrerat på mer än en sak i sänder. Vad man i detta fall har att göra, är alltså att intensivt börja tänka på något helt annat. Men det är ju det som är omöjligt. Men det gäller att ögonblickligen, så snart den otrevliga tanken dyker upp, ha en annan och mera tilltalande tanke till hands, och med uppjudande av hela sin viljekraft inrikta sig därpå. Det kanske ej lyckas första gången, men om man ej ger sig, försvinner snart den ovälkomna tanken, den kan helt enkelt ej stanna kvar, när jaget tvingar mentalkroppen att reproducera helt andra vibrationer.

Många människor begagnar denna medvetandets oförmåga att tänka koncentrerat mer än på en sak i sänder utan att vidare reflektera däröver. Jag vet en liten flicka, som var mycket mörkrädd och skrämde upp sig själv ohyggligt om kvällarna. Alla spökhistorier och hemska berättelser hon hört kom då för henne, tills hon var alldeles stel av skräck, där hon låg. Hon kunde emellertid massor av verser utantill och hittade på att deklamera dessa för sig själv, den ena efter den andra. Hon tvang härigenom sitt medvetande in i en helt annan riktning och verserna var särskilt lämpliga härför, ty tankarna löpte av gammal vana lätt in i den fåran. Och de vibrationer, som på detta sätt av viljan och vanan gemensamt sattes upp i hennes tankestoff, tog överhanden över de andra, som framkallats av tanken på spöken, varpå hon lugnade sig och somnade så småningom.

Om jag inte vill tillåta tankar av osympatiskt slag, som ju finnes så många runt omkring mig, att få plats i mitt medvetande, så måste jag laga att min tankekropp alltid är så att säga stämd på ett visst sätt. Jag vill naturligtvis ta emot endast goda, förfinade tankar. Men då måste jag också själv tänka endast sådana. Jag måste ständigt vara uppmärksam på mitt eget tankeliv och så fort en otrevlig, en dålig tanke dyker upp i min hjärna, ögonblickligen driva bort den genom att tänka på något annat och bättre. Om jag ihärdigt utövar en sådan kontroll, får min tankekropp vana att vibrera harmoniskt och hastigt, de grova partiklarna, som ej kan ha denna hastiga vibration, stöts bort och ersätts av finare, och jag tänker följaktligen bättre och bättre. Och så småningom blir det en omöjlighet för dåliga tankar att vinna insteg hos mig, jag har helt enkelt ingen förmåga att hysa dem.

Vi har väl alla något fel eller svaghet, någon ovana, som behöver bortarbetas, något begär, som vi får strida emot. Och så länge detta är fallet, är vi ännu ej herrar över våra själar. Hur

många människor plågas ej av sin alltför erotiska läggning. De strider ständigt mot sina begär, men oftast förgäves. Ibland kan lidelsen slumra under långa tider, det är som om den ej existerade, men så kan tanken därpå väckas av en eller annan anledning, och så börjar striden. Om man i en sådan stund försöker resonera med sig själv, är man emellertid förlorad. Ty resonemanget endast gör tankarna på den förbjudna frukten starkare och ökar begäret. Man måste helt driva bort tankarna och detta går endast genom att, som redan nämnts, tänka på något annat. Jag måste tvinga mina tankar in i banor av helt olika slag än dem jag vill undvika. Men samtidigt är det nödvändigt att det nya ämne jag riktar in min uppmärksamhet på är något som intresserar, som tilltalar mig, annars blir det omöjligt för mig att hålla kvar tankarna därvid.

Genom att förfara på detta sätt är det möjligt för en människa att övervinna frestelser av olika slag. Ty det är alltid tankarna det gäller att taga itu med, emedan de skapar karaktären. Den som själ, har i regel förut tänkt avundsamma tankar. Den som mördar, har mången gång förberett sig därtill genom att tänka hatfulla och mordiska tankar. Om jag handlar egoistiskt, så är det därför att jag är en egoist i mina tankar. Och om jag å andra sidan är osjälvisk, om jag är i stånd till ädelmodiga och storsinta handlingar, så är det emedan jag i långa tider haft för vana att hysa tankar av sådant slag. Organismen är som en automat, den följer oemotståndligt det inflytande som utövas av känslor och tankar, upprepade under någon tid.

Själens måste vara stålsatt

Vi måste vara stålsatta för alla yttre påverkningar, sorg såväl som glädje får ej bringa oss ur fattningen, varken lycka eller motgång får skaka vår jämvikt. Så länge detta kan inträffa, äger vi ej fullt vår själ. Och här som i alla andra fall är det tanken, och tanken allena, som kan hjälpa oss. Vi måste i våra tankar lära oss att lugnt bära allt vad livet kan pålägga oss av motgångar. Innan vi börjar vår dag, borde vi alltid ägna en liten stund, några minuter blott, åt att stärka vårt lugn och vår självbehärskning. Vi skulle gå igenom vad vi föreställer oss att dagen kan medföra av olika erfarenheter, och om vi vet att någon prövning väntar oss, i fantasin bemöda oss om att vara oberörda och lugna, hela tiden stå över det hela, vara fullkomligt opartiska åskådare. Och på aftonen borde vi granska hur vi förhållit oss de förflutna timmarna. Om vi i någon situation, då något obehagligt hänt oss, inte varit fullt idealiska, om vi blivit sårade, ledsna, otåliga, borde vi nu ändra detta. Vi föreställer oss situationen i fråga, låter händelsen passera revy för vårt minne, åter lyssna till orden som plågade oss, men bemödar oss om att ej känna den svaghet som förut besegrade oss. Nu, i våra tankar, är vi starka, oberörda, utan vank och lyte. Vi säger, tänker, känner och gör just vad vi vet vara det riktiga och fullkomliga i det ögonblicket. Vi är just sådana vi önskar vara.

När vi så nästa gång i dagliga livet hamnar i en situation av liknande slag, behåller vi lättare fattningen, blir vi ej överrumplade, har vi en större förmåga att bära obehaget, vare sig det är stort eller litet. Om vi gör denna granskning av genomgångna erfarenheter till en vana, så finner vi också att livet blir oerhört mycket intressantare än förut, det får ett innehåll, som det kanske förut saknade. Det blir inte längre så jämnstruket och grått som de flesta människors liv ser ut att vara, utan det blir roligt. Och det är det rätta sättet att betrakta tillvaron, att se den som en lek, ett skådespel, som man åtagit sig att spela en roll i. Wilde säger att "livet är något alldeles för viktigt för att man skulle tala allvarligt om det", och det ligger en djup sanning bakom denna paradox. Det enda som betyder något är att man i varje sekund gör sitt bästa, använder all sin förmåga att göra leken glad, skådespelet till ett konstverk i sitt slag. På det sättet växer den inre, verkliga människan. Själens vinner i styrka och harmoni, vi blir inte längre omständigheternas slavar i samma grad som förut. Ty alla yttre omständigheter, de möter oss endast för att vi skall lära något av dem, de är till sist ingenting annat än vad vi själva gör dem till. "Det finns varken lyckliga eller olyckliga händelser", skriver Maeterlinck, "det finns endast lyckliga eller olyckliga människor".

Människans öde beror i sista hand på hennes karaktär. Begåvning betyder mycket, men flit, ordning, plikttröhet, ihärdighet ännu mer. Och dessa egenskaper jämte alla andra, som vi beundrar och önskar äga, kan vi även så småningom förvärva genom tankens makt. Antag att vi lider av häftigt lynne, att vi är obehärskade. Det är ett stort hinder för oss. Vi behöver skaffa oss tålmod, självbehärskning. Våra fel är något negativt, en brist hos oss, och vi bortarbetar dem endast genom att förvärva något positivt i stället, nämligen den dygd som är deras motsats.

Vi måste alltså skaffa oss den dygd som heter tålmod. Låt oss då en liten stund varje dag, tio minuter ungefär, försöka sätta oss in i vad tålmod betyder. Vi bör utmåla för oss alla situationer där vi skulle behöva den egenskapen, och i tankarna beskriva hur allt skulle gestalta sig, hur vi då skulle bete oss. Vi bör tänka oss själva i besittning av en ängels tålmod, som icke ens de svåraste prov kan komma att vackla. Alla fall, då vi brukat förlora självbehärskningen, skulle vi gå igenom och nu, i tankarna, uppträda som verkliga mönster. Vi skulle försöka att fatta begreppet tålmod och riktigt besluta att förkroppsliga det i vår egen person.

Detta skulle vi nu göra för var dag, med olika exempel på dygdens utövande. Antagligen blir till en början det märkbara resultatet av vårt arbete lika med noll. Men se en gång, just som vi brusat upp, kommer tanken på att vi skulle vara tåliga för oss. Vi lugnar oss fortare än vanligt. Och nästa gång kommer tanken på behärskning samtidigt med förargelsen och vi hejdar utbrottet. Och så småningom kommer vi därhän, att till och med de häftiga känslorna försvinner i samma stund, som vi börjar erfara dem. Ännu en tids övning i denna riktning, och vad som förut med osviklig säkerhet framkallade ett utbrott hos oss, bekommer oss nu inte det minsta, kan nu inte rubba vårt lugn ens en hårsman.

På detta sätt kan vi genom ihärdigt arbete så småningom skapa om oss själva, tills vi mer och mer börja likna det ideal som vi väl alla bära inom oss men som i regel syns oss omöjligt att förverkliga.

Detta, att lära sig behärska sina tankar, att med dem som redskap erövra det ena av självlivets områden efter det andra, har sedan urminnes tider praktiserats i österlandet. Där är inte brådskan i det yttre så stor som här, där jäktas inte på samma sätt, och man har därför mera tid att ägna sig åt koncentration och meditation. Visst är österns folk alltför passiva, visst skulle de behöva något av vår rastlösa energi i det yttre, men helt säkert skulle vi västerlänningar å vår sida vinna mycket genom att förvärva något av deras lugn, något av deras icke-materialistiska syn på tingen. Vi är oerhört kloka och praktiska, men hur är det med vår inre jämvikt? Och hur är det med vår lycka? Säkert skulle det inte skada någon ibland oss att till vår väl tränade intelligens och stora duglighet lägga en liten smula av den vishet som uppenbaras i de stilla stunder, då jaget börjar finna sig självt.

Vår plikt

För övrigt finns det även en annan synpunkt på de här omnämnda sakerna, och den synpunkten heter plikt. Det är orätt att skada en människa, det vet vi alla. Vi fördömer ju utan tvekan handlingar, som bringar lidande i världen. Men också tankar kan ju skada. Då är det väl vår plikt att vara lika noga med dem som med våra gärningar. Det är våra obehärskade, sinnliga, avundsjuka, hatfulla och falska tankar som bidrar till att försämra karaktärssvaga människor i vår omgivning. Vi förstärker på detta sätt de onda makterna utom och inom dem, som till sist driver dem i fördärvet. Vi beskärmar oss så ofta över den tilltagande ondskan, över brottens växande antal, men så länge vi själva hyser en enda låg och dålig tanke inom vårt medvetande, så länge har också vi skuld däri att människor stjäls, ljugs, pinas och plågas varandra.

Det är orätt att skada, det är den gamla vanliga moralen. Men en högre moral lär att det också är orätt att underlåta att göra gott. Det är alltså vår skyldighet att för detta ändamål

utveckla oss själva så mycket som möjligt. Vi utvecklas ju alla så småningom en smula genom livets olika erfarenheter. Vi lära oss en hel del, antingen vi önskar det eller ej. Men om vi verkligen vill gå framåt något nämnvärt, om mänsklighetens vanliga snigelfart inte tillfredsställer oss, då finns det ingenting annat som kan hjälpa oss än våra egna tankar. Endast genom dem kan vi möjligen hoppas att en dag bringa det därhän, att våra liv inte längre blir fullt så meningslösa, som de nu i regel är, varken goda eller onda, varken till nytta eller skada, utan blir en positiv insats i arbetet för andra människors lycka. Vore det inte värt att underkasta sig en smula besvär, en smula möda för att känna det medvetande att man gjort något, om än så obetydligt, för att lindra världens sorgebörd? Vi, som är starka, har vi inte skyldighet att dela med oss av vår styrka? Vi, som har erfarit vad glädje vill säga, har vi inte skyldighet att sprida denna glädje vidare? Vi, som har en smula kunskap om sanningen, kan vi ursäktas, om vi behåller den kunskapen för oss själva?

Inte är det vad en människa har för egen del, som gör henne lycklig! Lycka består i att ge bort. Det är inte ofta man har tillfälle att ge bort något av värde, någon riktig skatt. Det är ju i regel så litet man äger. Men om man vill frambära en gåva till mänskligheten, till några eller någon som man älskar, kan man alltid ge sin själ. Man kan ge den i varje tanke av skönhet, renhet och godhet, i varje svaghet som övervinnes, i varje dygd som förvärvas. Då först äger man sin själ, när man har makt att skapa om den till ett konstverk, till en strålande pärla, och när man varje dag offerar den för att tjäna något, som är högre än man själv.

Frömeditation: Esoterisk symbolism i berättelsen om Pinocchio (Tecknad film från 1940)

Berättelsen om Pinocchio

Geppetto täljer en marionettdocka av trä och döper honom till Pinocchio. Denna marionettdocka kan röra sig endast genom de trådar som Geppetto drar i.

I denna del av berättelsen iakttar Benjamin Syrsa hur Geppetto avslutar sitt hantverk med att måla dit en leende mun.

Innan Geppetto somnar ser han en klart lysande stjärna, en önskestjärna. Han önskar då att hans marionettdocka ska bli en riktig pojke.

Kommentar

Denna önskan visar på några enkla grunder i invokationens och evokationens vetenskap.

Ifall motivet för invokationen är att få hjälp till tjänandet av mänskligheten, utvecklingen och enheten och ifall förutsättning finns för rätt användning, fås också hjälpen: evokation.
MV 9.219.2

Berättelsen om Pinocchio:

Medan Geppetto sover anländer en blå fe från önskestjärnan till sovrummet. Eftersom Geppetto skänkt andra mycken glädje, kommer den blå fen att uppfylla hans önskan.

Fen väcker sedan Pinocchio, så att han kan tala och röra sig utan att någon drar i trådarna.

– Lille pojke gjord av kniv. Vakna, jag ger dig kraft och liv, säger fen.

Hon har gett honom liv, eftersom Geppetto önskade att Pinocchio skulle bli en riktig pojke.

– Är jag en riktig pojke? frågar Pinocchio.

– Nej, Pinocchio. Om Geppettos önskan ska slå in beror på dig.

– Om du visar att du är modig, ärlig och osjälvisk, så blir du en riktig pojke.

– Du måste lära dig skilja mellan rätt och orätt.

– Men hur ska jag veta?

– Det får ditt samvete lära dig.

Benjamin syrsa kliver fram ur sitt gömställe och förklarar vad ett samvete är.

Fen frågar därefter Benjamin syrsa om han vill bli Pinochchios samvete, vilket han stolt accepterar. Benjamin knäböjer inför fen som höjer sitt trollspö och säger:

– Jag dubbar dig till Pinochchios samvete. Högste väktare över kunskapen om rätt och orätt, rådgivare i frestelsens stunder och vägvisare på den rätta och smala vägen.

– Kom ihåg nu, Pinocchio. Var en snäll pojke och låt ditt samvete visa dig vägen.

Kommentar:

Den blå fen, som liknar en blå ängel, kommer till Geppettos sovrums från önskestjärnan, som svar på Geppettos invokation. En stjärna är en sol, vilket betyder att den blå fen är en solängel, dvs. Augoeides.

Augoeides, utsänd från solhärskaren, är upphovet till människans liv och självmedvetenhet och tillhandahåller människans kausalhölje.

För att Pinocchio skall bli en riktig pojke behöver han utveckla vissa essentiala egenskaper från de tre huvuddepartementen. Mod (första departementet), osjälviskhet (andra departementet) och ärlighet (tredje departementet).

Genom dessa krav för att bli en riktig levande pojke kan vi förstå att Pinocchio representerar människan och hennes utveckling genom människariket.

Augoeides kommer från essentialvärlden, värld 46. Det är den blå fe som dubbar Benjamin syrsa till att bli Pinocchios samvete. Benjamin syrsa heter på engelska Jiminy Cricket. Initialerna är JC och är även initialerna för Jesus Christus. Jiminy Cricket är en omskrivning av Jesus Christus.

Kristusprincipen avser 46-medvetenhet och -vilja.

Av detta kan vi förstå att samvetet är en lägre representant av 46-medvetenhet och -vilja. Genom samvetet når vi kontakt med värld 46.

Varför är Pinocchios samvete en syrsa, en insekt? When you are not on the straight and narrow path, the conscience bugs you.

Berättelsen om Pinocchio:

Pinocchio och Benjamin syrsa beslutar att fortsätta resan och låta samvetet vara den som visar vägen.

Geppetto vaknar på natten och upptäcker att hans önskan har uppfyllts och blir mycket glad.

På morgonen när Pinocchio vaknar, förbereder han sig på att gå till skolan. Han påbörjar promenaden till skolan utan sin kompanjon, samvetet. Benjamin syrsa har försovit sig och missar sin arbetsuppgift, att visa Pinocchio den rätta vägen.

Pinocchio möter på vägen två brottslingar, en räv och en katt, som är ute efter att förtjäna lätta pengar.

De övertygar Pinocchio om att han inte behöver gå i skolan och lära sig den svåra vägen. Han kan i stället bli en skådespelare och ta den enkla vägen till framgång.

Räven och katten säljer Pinocchio till Stromboli, en marionetteaterdirektör. Pinocchio gör succé som skådespelare men förlorar snabbt sin frihet och blir inburad efter framträdandet.

Förkrossad ropar Pinocchio på hjälp.

Benjamin syrsa finner Pinocchio men kan inte hjälpa honom att fly. Efter ytterligare en liten stund kommer den blå fen och räddar Pinocchio trots att han försöker ljuga om vad som har hänt.

Pinocchio har lärt sig en viktig läxa och att tala sanning. Han kan därefter lämna Strombolis teater.

Kommentar:

Den rätta (raka) och smala vägen betyder en väg som leder till skolan. Utan ett vaket och aktiverat samvete kan yttre mekaniska krafter lura människan med illusionen om framgång och berömmelse.

En skådespelare är någon som låtsas vara skicklig. Vad är verklig kunskap, verklig förmåga att förverkliga kunskapen och vad är illusion? Att vara en skådespelare i livet tillhör den stora illusionen.

Berättelsen om Pinocchio:

Stärkt av sin erfarenhet utställer Pinocchio ett förnyat löfte till sig själv och Benjamin syrsa.

– Från och med nu ska jag vara snäll och gå i skolan. Det är bättre att vara smart än en skådespelare.

Ännu en gång möter Pinocchio räven och katten som övertygar honom om att han är allergisk och behöver en semester på Glädje-ön.

På Glädje-ön kan barnen tillfredsställa sina impulsiva begär utan att behöva ta ansvar för sitt handlande.

Barnen förvandlas sedan till åsnor som säljs till olika företag.

Benjamin syrsa upptäcker denna bluff och försöker tala honom tillrätta och hjälpa till med att fly.

– Man lever bara en gång, säger Pinocchio, innan han inser att han själv håller på att förvandlas till en åsna.

Kommentar:

Pinocchio har återigen begett sig av utan sitt samvete, Benjamin syrsa. Yttre mekaniska krafter tillsammans med hans inre mekaniska begär får honom att vika av från den raka och smala vägen. Även om han tidigare hade beslutat att gå i skolan, var hans egen självaktiva vilja inte tillräckligt utvecklad. Hans falska personlighet är fortfarande för stark.

Efter denna erfarenhet har Pinocchio lärt sig den hårda vägen om hur yttre och inre mekaniska krafter drar ned honom, gör honom till en slav och även förvandlar honom till en åsna.

Berättelsen om Pinocchio:

Med Benjamin syrsas hjälp lyckas de fly från Glädje-ön och bege sig hem till Pinocchios far. Väl hemma upptäcker de att Geppetto har gett sig av för att söka efter Pinocchio.

Bedrövade sitter de på trappan utanför hemmet, när en vit duva kommer med ett meddelande. Benjamin syrsa läser meddelandet, som säger att Geppetto har åkt iväg för att söka efter Pinocchio och nu befinner sig i magen på en stor val som heter Monstro. Monstervalen ligger på havets botten.

Pinocchio och Benjamin syrsa reser genast till kusten för att finna Geppetto. Stående vid en klippkant hoppar de båda ner i havet. De simmar till botten och söker efter monstervalen, som alla andra varelser är rädda för.

Efter en tids sökande finner de valen. Pinocchio förenas med sin far i valens magen. Genom att göra en stor eld lyckas de skapa tillräckligt med rök, så att valen nysar ut dem.

Kommentar:

Pinocchio har gått genom livet och utvecklat sin medvetenhet och vilja. Han är nu redo för den slutgiltiga prövningen.

Fadern är en symbol i detta skede för viljeaspekten, tredjejaget och Protogonos. För att bli levande, en riktig pojke, ett andrajag, genomgår Pinocchio den fjärde initiationen.

Varför är detta monster en val, som ligger på havets botten, och inte en eldsprutande drake?

Vatten är en symbol för emotionalvärlden, det emotionala. Genom att våga språnget konfronterar Pinocchio sin största rädsla, när han hoppar ner i vattnet och söker upp monstervalen.

När monaden vågar språnget och flyttar från 47:1 till 46:1, lämnar monaden sitt kausalhölje och svävar i fritt tomrum, innan den centrar sig i 46:1. Detta sägs vara den värsta upplevelse av isolerad ensamhet i hela evolutionen.

Pinocchio räddar sin far med hjälp av eld. Eld är en symbol för intellektet, det kausalmentala. Om när det som eldas är indränkt i vatten (emotionalism), bildas mycken rök.

Berättelsen om Pinocchio:

Efter att de har undkommit monstervalen, flyter de iland vid en strand. Pinocchio är död och Geppetto bär hem honom. Geppetto sörjer vid Pinocchios bädd.

Den blå fen kommer tillbaka och säger:

– Visa att du är modig, ärlig och osjälvisk, så kommer du en dag bli en riktig pojke! Vakna, Pinocchio, vakna!

Pinocchio vaknar och upptäcker att han är en riktig och levande pojke. Far Geppetto och Pinocchio blir båda mycket glada.

Berättelsen slutar med att Benjamin syrsa (Jiminy Cricket) får en gyllene, skinande medalj, utformad som en stjärna, för sitt arbete att hjälpa Pinocchio.

Kommentar:

Pinocchio har övervunnit förstajagets hinder, utvecklat de essentiala egenskaperna och modet att våga språnget. Genom sin död, att lämna kausalhöljet, har han trätt in i de verkligt levandes värld, enhetens värld, värld 46. Som ett andrajag står han i kontakt med fadern, Protogonos. Augoeides arbete är avklarat.

Benjamin syrsa, Jiminy Cricket, Jeshu, samvetet, en lägre representant av Kristusprincipen, 46 medvetenhet och vilja, får en utmärkelse från den sol Augoeides kommer ifrån.

Vi kan se på berättelsen om Pinocchio som en intressant berättelse med esoterisk symbolik, eller vi kan se på den som om den handlade om oss.

Låter vi oss styras av yttre eller inre mekaniska krafter liksom en marionettdocka, eller kan monaden, Jaget, styra och kontrollera sina höljen?

Före den slutliga konfrontationen med den största monstervalen är det många mindre monstervalor som behöver konfronteras. Kan vi med hjälp av eld, dvs självmedvetenhet och den mentala urskillningen, besegra våra egna rädslor, samtidigt som vi låter samvetet leda oss på den raka och smala vägen, som leder till skolan och till det verkligt levande livet?

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2018 – år 69 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten och De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskogs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

**Lars Adelskog
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde**

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!